

या अंकात

- पान ०३ कोरोना आणि अर्थकारण
- पान ०४ आरोग्यवार्ता - डॉ. सुहास पिंगळे
- पान ०६ कोरोना - नव्या जगासाठी नव्या संधीची पहाट - निमिष वा. पाटगांवकर
- पान ०७ अनुकूल / रोगन जोश - चित्रा वाघ

लक्षवेधी...
डॉ. अलका मांडके
...पान 06

पार्ले टिळक विद्यालय शतक महोत्सवी वर्षात पदार्पण

लोकमान्य टिळकांच्या पश्चात, त्यांच्या विचारांपासून प्रेरणा घेऊन पार्ले टिळक विद्यालयाची स्थापना करण्यात आली. ह्या संस्थेचे आता शतक महोत्सवी वर्षात पदार्पण होत आहे. १ जून १९२१ रोजी पार्ल्यांच्या भिडे बंगल्यामधील एका छोट्या जागेत सात विद्यार्थ्यांपासून सुरु झालेल्या शाळेचा विस्तार गेल्या शंभर वर्षांच्या वाटचालीत 'पार्ले टिळक विद्यालय असोसिएशन' या संस्थेच्या माध्यमातून अनेक पटीने झाला आहे. गुणवत्तेशी कुठेही तडजोड न

१९५३

करता, काळानुरूप बदलत्या शिक्षणपद्धतीशी जुळवून घेत, पीटीव्ही संस्थेच्या पार्ले टिळक मराठी माध्यम, इंग्रजी माध्यम, पार्ले टिळक विद्यालय आयसीएसई, परांजपे विद्यालय, पार्ले टिळक विद्यालय अंधेरी शाखा, साठ्ठे, डहाणूकर आणि मुलुंड कॉलेज ऑफ कॉमर्स ही महाविद्यालये, पीटीव्ही असोसिएशनचे मॅनेजमेंट कॉलेज अशा अनेक शैक्षणिक शाखा सुरु असून आजच्या घडीला अंदाजे २६००० च्या वर विद्यार्थी ह्या संस्थेमध्ये शिक्षण घेत आहेत.

पूर्वीच्या शालांत निकालपद्धतीच्या काळात पार्ले टिळक विद्यालयातून गुणवत्ता यादीत येणाऱ्या

विद्यार्थ्यांचे प्रमाण नेहमीच जास्त असे. काळाची गरज ओळखून बदल घडवत मराठी माध्यमातील मुलांना इंग्रजी भाषादेखील चांगल्या प्रकारे अवगत व्हावी आणि पुढील आयुष्यात ते कुठेही मागे पडू नयेत या दृष्टीने संस्थेतर्फे english functional course हा उपक्रम गेली २६ वर्षे चालू आहे.

पूर्वीपासूनच इतर उपनगरांच्या तुलनेत पार्ल्यांत शिक्षणाची चांगली सोय आहे आणि ही बाब पार्लेकरांसाठी नेहमीच अभिमानास्पद राहिली आहे.

२०११

(उर्वरित भाग पान क्र. २ वर...)

हि. एम. सुसंस्कृत
ऑनलाइन ऑर्डरिंग प्रो. लि.
गोल्ड | अयमंड | स्पेटिन

आमच्या सुवर्ण मंगल देव योजनेचा लाभ घ्यावा.

४, रेलकॉम हाऊस, एम. जी. रोड, विलेपार्ले (पूर्व), मुंबई - ४०० ०५७
दू : २६१५३०५५ / २६१५३५३५ मो : + ९१ ९९२०१ ९४२४०

'आम्ही उद्योगिनी प्रतिष्ठान' २०१९ 'उद्योग लक्ष्मी' पुरस्कार प्राप्त

एकदा घेऊनच बघा...

◆ आम्ही विविध प्रकारची व्हेज व नॉन - व्हेज सॅलेडस व सूप ऑर्डर प्रमाणे घरपोच करतो.

◆ स्वच्छ धुतलेल्या भाज्यांचा वापर.

◆ मैदा, कॉनफ्लोर, साखर आणि प्रिझर्व्हेटिव्ह विरहीत पदार्थ.

Please contact
Deepa Bhat : 9821208384 / 9224458989

साठे यांचे

॥ श्री व्याडेश्वर प्रसन्न ॥

विजय स्टोअर्स

सहजीवन, ४ श्रद्धानंद रोड, विलेपार्ले (पूर्व), मुंबई - ४०० ०५७. फोन : २६१४६६४९, २६१८८५२९

नमस्कार

सर्व प्रथम सगळ्यांना हिंदू नववर्षाच्या हार्दिक शुभेच्छा...

सध्या कोरोना व्हायरसने जगभरात धुमाकूळ घातला आहे. आपल्या मुंबईतही काही रुग्ण सापडले आहेत.

सुरवातीचा काही काळ हा सर्वांसाठी संभ्रमाचा होता तो तसा आमच्यासाठीही होता.

म्हणून त्या काळात सर्वांच्या काळजी पोटी आम्ही विजय स्टोअर बंद ठेवलं होतं. पण आता....

मा. पंतप्रधान व मा. मुख्यमंत्र्यांनी या प्रसंगी ह्या काळात कोणत्या जीवनावश्यक गोष्टी चालू रहातील ह्याची स्वच्छता दिली आहे...

म्हणून आम्ही विजय स्टोअर दिनांक २६/०३/२०२० पासून रोज सकाळी ९ ते ११ चालू करत आहोत.

मा. पंतप्रधान व मा. मुख्यमंत्र्यांनी आपल्याला या कठीण प्रसंगी सोशल डिस्टन्सिंग द्वारे कशी काळजी घ्यावी हे सांगितले आहे..... ती सर्व काळजी आम्ही आपल्या काळजीपोटी घेणार आहोत..... याला आपण सहकार्य कराल याची खात्री आहे.

१) गर्दी करू नका

२) सामानाची यादी तयार करूनच घेऊन या.... म्हणजे वेळ जाणार नाही

३) कृपया सुट्टे पैसे घेऊन या

४) नियमांचे काटेकोर पालन करा सोशल डिस्टन्सिंग ठेवा

स्वतः ची काळजी घ्या आणि इतरांनाही सहकार्य करा.

आमची शाखा कुठेही नाही

लहान मुले/मुली आणि बाळांसाठी : बारसे, उष्टावण, जावळ, वाढदिवस, मुंज

वास्तु विशेष

वास्तुशांती

नविन घर किंवा Office घेतल्यावर केला जाणारा प्रथम व अतिशय शुभ विधी म्हणजे वास्तुशांती! घरात किंवा Office मध्ये काही मोठा रचनाबदल केल्यानंतरही वास्तुशांती केली जाते. तसेच दर १२ वर्षांनी वास्तुशांती पुन्हा करता येते. वास्तुशांतीमुळे वास्तुशुद्धी होऊन घर अतिशय सुखी व समाधानी होते असे तज्ञांचे मत आहे.

गृहप्रवेश

काही अपरिहार्य कारणामुळे जर वास्तुशांती विधी करून घेणे शक्य नसल्यास गृहप्रवेश विधी केला जातो. गृहप्रवेश विधी करून नंतर नविन घरात रहायला सुरुवात केली जाते आणि नंतर योग्य मुहूर्तावर वास्तुशांती केली जाते.

उदकशांती

वास्तुशुद्धीसाठी अतिशय महत्वाचा मानला गेलेला विधी म्हणजेच उदकशांती. उदकशांती ही ब्रह्मदेवाची उपासना आहे. घरातील कुटुंबाचे आरोग्य, शिक्षण तसेच व्यवसायात उत्तम यश प्राप्त करून घेण्यासाठी घरात व व्यवसायातील उत्तम प्रगतीसाठी Offices मध्ये उदकशांती करून घ्यावी असे तज्ञांचे मत आहे. तसेच घरातील प्रिय व्यक्तीच्या दुःखद निधनानंतर आणि नारायणबली/नागबली, त्रिपींडी श्राद्ध असे विधी केल्यानंतरही उदकशांती केली जाते.

OPANDIT[®]
SHUBHAM BHAVATU

Mumbai & Suburbs + Thane
+91-9167968204
mrudula.barve@oPandit.com
www.oPandit.com

Think of a Dharmic Vidhi,
Think of oPandit!
संपूर्ण सामग्रीसहित

श्राद्ध विधी : हिरण्य श्राद्ध, सर्पिंडक श्राद्ध, अंत्येष्टि विधी

वधू आणि वर यांसाठी : लग्न, साखरपुडा ज्येष्ठ नागरिकांसाठी : सातीशांत, पंच्याहत्तरी, ऐंशी वर्षाची शांत

संपादकीय

जगात कुठेही गेले तरी 'आई'च्या प्रेमाशी जवळीक साधेल असे एकही नाते शोधूनही सापडणार नाही. ह्या नात्याचे विश्लेषण करायला आपल्याला शब्द अपुरे पडतील, विशेषणे थिटी पडतील असे हे विलक्षण नाते आहे. अशाच काहीशा भावना 'शाळा' म्हटल्यावर मनात उत्पन्न होतात. आई आपल्याला जन्म देते, वाढवते त्याचप्रमाणे शाळासुद्धा आपल्यावर संस्कार करते, आपल्या व्यक्तिमत्वाला, कर्तृत्वाला जन्म देते, त्यांचे पालन पोषण करते.

एका ठराविक वयापर्यंत आपले जग हे 'आई' व 'शाळा' ह्यांच्याभोवतीच फिरत असते. आपले मित्र, शिक्षक-शिक्षिका, अभ्यास, खेळ, शिक्षकांची शाबासकी, त्यांचा मार, ह्या सर्वांमुळेच आपले भावविश्व हळूहळू विकसित होत जाते. आपल्याला कुठल्या विषयात गती आहे, कुठला विषय कच्चा आहे ह्याची जाणीव अनेक वेळा पालकांपेक्षा शिक्षकांनाच अधिक असते. आपले भविष्य घडवण्यात आपल्या पालकांप्रमाणेच आपल्या शिक्षकांचा व पर्यायाने आपल्या शाळेचा सिंहाचा वाटा असतो ह्यात काही शंका नाही.

कितीही वर्षे सरली, आपण कितीही मोठे झालो तरी आई विषयीचे आपले प्रेम आटत नाही, तिचे-आपले नाते नेहमीच टवटवीत राहते, त्याचप्रमाणे आपल्या शाळेविषयीच्या भावना सुद्धा नेहमीच हळुवार असतात. आपला आनंद, मग तो कितीही छोटा का असेना, आपल्याला प्रथम आईला सांगावासा वाटतो, त्याचप्रमाणे आपले सर्व कर्तृत्व शाळेलाच अर्पण करण्याची भावना बहुतेक विद्यार्थ्यांची असते.

शाळा नेहमीच आपल्या मनात घट्ट बसलेली असते. शाळेवरून जाताना आपोआप लक्ष आपल्या वर्गाकडे जाते, खेळाच्या मैदानाकडे जाते, शाळेतील शिक्षिका भेटल्यावर आपोआप वाकून नमस्कार केला जातो, शाळेतील मित्र-मैत्रिणींशी गप्पा तर कधी संपतच नाहीत. शाळा, शाळा, शाळा ! एवढी वर्षे झाली पण शाळेचे चेटूक काही केल्या कमी होत नाही !

आमच्यासारख्या असंख्य पिढ्यांमध्ये हे अलौकिक नाते रुजवणारी आमची शाळा ह्या वर्षी शंभराव्या वर्षात प्रवेश करत आहे. तिला साष्टांग दंडवत !

(पान क्र. १ वरून...)

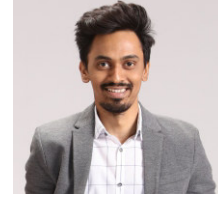
विद्यार्थ्यांच्या जडणघडणीत शाळेतील शिक्षकांचा वाटा अर्थातच मोठा असतो. जुन्या शिक्षकांपैकी पेंढारकर सर, सहस्रबुद्धे सर, वाटवे बाई, भागवत सर, सुळे बाई, अशा अनेक आदरणीय शिक्षकांनी शाळेचे नाव मोठे केले, उत्तम विद्यार्थी घडवले, आणि आजचे शिक्षक त्यांच्या पावलावर पाऊल ठेऊन शिक्षणात अधिकाधिक गुणवत्ता राखण्यासाठी कष्ट घेत आहेत.

संस्था चालवताना आणि ती मोठी करताना त्या त्या वेळच्या संचालकांनी घेतलेले कष्ट, कुठलीही तडजोड न करता आपल्या ध्येयाप्रती केलेल्या वाटचालीत दिसून येतात. शिक्षणाबरोबरच विद्यार्थ्यांच्या शारीरिक विकासाचे महत्त्व ओळखून संस्थेतर्फे पीटीव्ही स्पोर्ट्स अकॅडमी अंतर्गत फुटबॉल, व्हॉलीबॉलचे प्रशिक्षण वर्ग, व्यायामशाळा ह्यांसारखे विविध उपक्रम सुरू केले गेले. त्याचबरोबरीने संस्थेमार्फत मुलांच्या मानसिक आरोग्याला पोषक ठरतील असे उपक्रम राबविले जात आहेत. शिक्षणाची आणि संस्कारांची मोठी परंपरा असलेल्या 'पार्ले टिळक'चे विद्यार्थी आज जगभरात पसरले असून आपल्या कर्तृत्वाने शाळेचे नाव मोठे करीत आहेत.

शतकमहोत्सवी वर्षानिमित्त जून २०२० ते जून २०२१ या वर्षामध्ये शाळेचे आजी-माजी विद्यार्थी, पीटिव्हीच्या विविध शाखांमधील शिक्षक आणि संस्थेच्या कार्यप्रणालीतील सदस्य यांच्या स्नेह संमेलनांच्या कार्यक्रमाचे आयोजन केले जात आहे. पार्ल्यातील, पार्ल्याबाहेरील आणि देशाबाहेरील माजी विद्यार्थ्यांचा या उपक्रमाला भरघोसपार्षीबा मिळत आहे.

मात्र सध्या कोरोनाचा प्रादुर्भाव आणि सोशल डिस्टन्सिंगच्या पार्श्वभूमीवर ह्या कार्यक्रमांचे आयोजन कशाप्रकारे केले जावे यावर चर्चा सुरू आहे. ह्या बाबतीत पार्ले टिळक शाळेचे फेसबुक पेज आणि वेबसाईटद्वारे माजी विद्यार्थ्यांशी लवकरच संवाद साधला जाईल. शिक्षणाचे माहेरघर आणि सुसंस्कृत नागरिकांचे गाव म्हणून सर्वपरिचित असलेल्या पार्ल्याच्या जडणघडणीत पार्ले टिळक विद्यालयाचा सहभाग खूप मोलाचा आहे आणि त्याला साजेसेच शतकमहोत्सवी उपक्रम व्हावेत हे निश्चित.

राहुल पटेलची अभिमानास्पद कामगिरी

प्रतप्रधान नरेंद्र मोदींनी काही वर्षांपूर्वी 'मेक इन इंडिया'ची संकल्पना राबवली होती त्यालाच अनुसरून 'विवो' मोबाईल कंपनीने त्यांचा पूर्ण सेटअप हा आपल्या भारतात करण्याचा निर्णय घेतला होता. त्याला अनुसरून कंपनीने त्याचा एक ब्रॅण्ड लोगो बनवण्याची स्पर्धा पूर्ण देशपातळीवर घेण्यात आली. सुमारे ३५०० पेक्षा जास्त स्पर्धक या स्पर्धेत सहभागी झाले होते. पार्लेकरांसाठी अभिमानाची बाब म्हणजे पार्ल्यातील रामचिंतन सोसायटीतील राहुल अरुण पटेल याने या स्पर्धेत प्रथम क्रमांकाचे पारितोषिक मिळवले आहे. राहुलच्या संकल्पनेतून तयार झालेला हा ब्रॅण्ड लोगो 'विवो' कंपनी त्यांच्या आगामी सर्व प्रॉडक्टसला वापरणार आहे. त्याचा कारकिर्दीतील या महत्वाच्या टप्प्यासाठी त्याचे विशेष अभिनंदन आणि भविष्यासाठी अनेक शुभेच्छा.

पार्ल्यात इन्फोरेड थर्मामीटर्सचे मोफत वाटप

आय.सी.आय.सी.आय. प्रुडेन्शियल लाईफ इन्शुरन्स कंपनी आणि समर्थ इन्व्हेस्टमेंट्स यांच्या संयुक्त विद्यमाने सामाजिक बांधिलकीच्या उपक्रमांतर्गत विलेपार्ले येथे इन्फोरेड थर्मामीटर्सचे मोफत वाटप करण्यात आले. हे वाटप विलेपार्ले (पूर्व) प्रभागातील अनेक सोसायट्यांपुरतेच मर्यादित न राहता विलेपार्ले प्रभागातील नगरसेविका ज्योती अळवणी व नगरसेवक अभिजीत सामंत यांनासुद्धा सदर इन्फोरेड थर्मामीटर्स देण्यात आले, जेणेकरून छोट्या छोट्या वस्त्यांमध्ये जाऊन कार्यकर्त्यांद्वारे ताप तपासणे अधिक सोयीचे होईल आणि कोव्हीडच्या पेशंट्सना उपचारासाठी विलंब होणार नाही.

समर्थ इन्व्हेस्टमेंट ह्या अर्थविषयक गुंतवणूक व सल्ला केंद्राचे गौरी व निलेश जोशी ह्या दांपत्यांचा हा सकारात्मक दृष्टिकोन नक्कीच कौतुकास पात्र आहे.

आरोग्याची गुरुकिल्ली - योगाभ्यास !

सध्या प्रत्येकचं विषयाची सुरुवात कोरोना व्हायरसमुळे निर्माण झालेल्या परिस्थितीच्या आढाव्यानेच होतेय. लॉकडाऊनमुळे बंद पडलेले शाळा, कॉलेज व्यवसाय, दुकाने, मॉल नी सर्वात महत्वाची मुंबईची धडकन "रिल्वे" ह्यामुळे बंदिस्त नी बेजार झालेले आपण...!! सगळ्या चर्चांचे सार एकच ह्या अनाकलनीय व्हायरसशी लढायचे तर रोगप्रतिकारशक्ती वाढवणे हा एकाच मार्ग.. !

म्हणूनच ह्यावेळी आपल्याला आपल्या शास्त्रात सांगितलेली आरोग्याची गुरुकिल्ली म्हणजे 'योगाभ्यास' आमच्या गुरुकुल सदरात घेऊन आलो आहोत ! !

२१ जून २०१५ रोजी आंतरराष्ट्रीय 'योग दिवस' साजरा करण्याची घोषणा झाली आणि पार्ल्यातील 'न्यू एज योगा इन्स्टिट्यूट' भारतातील तिसरी सरकारमान्य योगा इन्स्टिट्यूट ठरली. सध्या पतकी यांनी परीक्षेस बसून घवघवीत यश संपादिले आणि इन्स्टिट्यूटला पूर्ण वेळासाठी वाहून घेतले. ह्या संस्थेतून त्यानंतर जवळ जवळ २५० प्रशिक्षकांनी शिक्षण घेतले आहे. त्यातील १८० जणांना आयुष्य मंत्रालयाकडून मानपत्र मिळाले आहे.

नितीन पतकी, सध्याजीचे यजमान २०१२ पासून योगाभ्यासाच्या ह्या संस्थेसाठी मोलाचे कार्य करू लागले. अभियांत्रिकी (आय आय टी) व व्यवस्थापन (एम एम एस-बजाज) ह्याची पार्श्वभूमी असल्याने संस्थेने गेल्या २५ वर्षात आत्तापर्यंत जवळ जवळ २०,००० लोकांना योगाभ्यासाचे धडे दिले आहेत.

योगाभ्यासाचे अनेक मार्ग आहेत. ज्ञानयोग, भक्तीयोग, कर्मयोग, राजयोग, इ. जो परमात्म्याचा जीवात्म्याशी मेळ घालतो तो योग साधणे हा उद्देश समोर ठेऊन पारंपरिक योग मात्र सर्वांना समजेल असा शास्त्रशुद्ध पद्धतीने शिकवण्याचे कार्य ही संस्था गेली २५ वर्ष सातत्याने करीत आहे. आसन, प्राणायाम, शुद्धीक्रिया, ध्यान इत्यादींचा समावेश करून संस्थेतर्फे वेगवेगळे वर्ग सुरू केले आहेत.

क्लासिकल योग ह्यात आसने, शुद्धीक्रिया, प्राणायामाचे प्रकार आणि ध्यान

ह्यांचा समावेश असतो. साधारण आठवड्यातून ३ वेळा १ तास असा हा वर्ग चालतो. प्राणायाम, ध्यान ह्यासाठी खास असा वर्ग घेण्यात येतो. तन, मन नी आत्मा ह्यांना एकठायी आणण्यासाठी ध्यानधारणा ही पद्धत योगात सांगितली आहे. ज्यांचा आसनांचा अभ्यास झाला आहे, अश्यांसाठी हा वर्ग घेण्यात येतो. शारीरिक स्वास्थ्य तेही तरुणांसाठी असेल तर त्यास थोडे पाश्चात्य पद्धतीने आखावे लागते. त्यामुळे त्यात थोडे फिटनेस योग व इतर आसन प्रकार घेतले जातात. त्याखेरीज हठयोग आसनजय शृंखला ज्यात कठीण आसनांची तयारी करवून घेतली जाते.

ह्या संस्थेचा अत्यंत महत्वाचा उपक्रम म्हणजे त्यांचा रेसिडेन्शियल योगाभ्यास शिबीर. अलिबागला २ दिवस राहून केवळ योगाभ्यास करताना अनेकदा साधकांना साक्षात्कारी क्षण मिळून जातात. एक नवीनच दृष्टिकोन मिळतो योगाभ्यासास.

लॉकडाऊनच्या ह्या काळात प्रत्येकजण प्रयत्न करतोय ते निरोगी राहण्याचा. 'न्यू एज योगा' क्लासतर्फे अनेक वर्ग आता मुद्दाम ऑनलाईन घेण्यात येत आहेत. भगवद्गीता, पातांजली योगसूत्र क्लास ज्यामध्ये गीतेतील विवेचनातून योग नी समाधी पाद, साधन पाद, विभूती पाद आणि अखेर केवळ पाद ह्या तत्वाने आपल्या अहंकारावर मात करून योग कसा साधावा ह्याचे ज्ञान दिले जाते.

ह्यांखेरीजही योगाचे नियमित क्लासेस ऑनलाईन घेतले जात आहेत. योगाभ्यासाद्वारे आरोग्य कसे जपता येईल संपन्न करता येईल ह्याचा उत्तम प्रयत्न करण्यात येत आहे.

योगाभ्यासाच्या जवळ जवळ २५ योगसंस्थांना प्रमाणित करण्याचे मानाचे काम आयुष्य मंत्रालयाने 'न्यू एज योग' संस्थेस दिले. ह्यासह 'आयुष' ह्या योग मिनिस्ट्रीच्या तंत्रज्ञान समितीमध्ये नितीन पतकींचा सक्रिय सहभाग आहे. संस्थेचा वर्ल्ड एक्सपो वाशीमधील सहभाग ही सुद्धा मानाची गोष्ट आहे.

पतकी दाम्पत्याची, 'न्यू एज योगा' संस्था, जी योगा सर्टिफिकेशन बोर्डतर्फे मान्यताप्राप्त भारतातील तिसरी योग संस्था पार्लेकरांच्या आरोग्यासाठी आणि अध्यात्मिक उन्नतीसाठी वरदानच आहे.

- सायली वेलणकर
९८३३९२०८९८

आम्ही पार्लेकर	
संपादक ज्ञानेश चांदेकर	निर्मिती प्रमुख अनिता चांदेकर
सहाय्यक संपादिका भाग्यश्री महाजन editorial@parlekar.com	
रेखाटने अथर्व वणकुद्रे	व्यंगचित्रे श्रीनिवास प्रभुदेसाई
सजावट व मांडणी शशांक शिवगण	
वितरण जस्वीन पांजरी, प्रथमेश गुरव	
www.facebook.com/AamhiParlekar http://aamhiparlekarblog.wordpress.com	
कार्यालय : १, अल्फा, महात्मा गांधी रोड, विलेपार्ले (पूर्व), मुंबई ४०००५९ फोन : २६२२२९९५ / २६२२२९९६ / ई-मेल : info@parlekar.com वेबसाईट: www.parlekar.com	

कोरोना आणि अर्थकारण

अन्न, वस्त्र आणि निवारा ह्या माणसाच्या प्रमुख गरजा आहेत. पण गेल्या दोन महिन्यात आपल्याला असे लक्षात आले आहे की आपल्यासारखा डोक्यावर छप्पर असणारा वर्ग कोरोनाच्या संकटामुळे घरात राहावयास लागते आहे म्हणून नाराजी व्यक्त करत आहे आणि त्याउलट समाजातील काही घटकातील लोकांसाठी अन्न जगण्यासाठी जरूरीचे असले तरी ते चैनीची वस्तू असल्यासारखे दुरापास्त झाले आहे. नेसत्या वस्त्रानिशी आपल्या घराकडे जाण्यासाठी त्यांची धडपड चालू आहे. समाजातील गरीब आणि श्रीमंत ह्या दोन घटकातील महाभयानक दरीचे हे विदारक सत्य आहे. ज्या देशात अंदाज पत्तकातील एकूण खर्चाच्या दोन टक्के खर्च हा आरोग्यावर होतो, त्या देशाने आजपर्यंत इतर देशाच्या तुलनेत मृत्यू दर अत्यल्प ठेवला आहे ही गोष्ट मात्र समाधानकारक आहे. क्षय ह्या रोगामुळे दरवर्षी अंदाजे ४,८०,००० म्हणजेच दररोज १३०० हून अधिक भारतीय मरण पावतात. तरीही 'टीबी हारेगा -देश जीतेगा' अशा घोषणावर आपण समाधान मानत आलो आहोत. कोरोनाचे हे संकट आता तरी सरकारला आरोग्यावरील खर्च वाढविण्यास भाग पाडेल अशी आशा आहे.

दर आठवड्याला एकदा हॉटेलात कुटुंबातील सर्वांबरोबर जेवण, दोन महिन्यातून सुट्टीला जोडून

एखादी सहल आणि वर्षातून किमान एकदा देशातील हिलस्टेशनला भेट किंवा परदेशवारी अशा गोष्टी अंगवळणी पडलेल्या समाजाला अचानक वरचेवर हात पाय धुणे, सॅनिटायझर वापरणे, सातत्यात घरात अशा गोष्टींचे पालन करावे लागत आहे. सामाजिक संस्थांचे आगर असलेल्या विलेपार्ल्यासारख्या उपनगरात समूहाने किंवा एकत्र न येता व्यवहार करणे हे अकल्पनीय आहे. परंतु ह्या संकटाच्या काळात, आघाडीचे सैनिक असलेल्या महानगरपालिका, मुंबई पोलीस दल आणि बेस्ट कर्मचारी ह्यांच्यासाठी आपल्या लौकिकास साजेसे मदतकार्य करून, राष्ट्रीय कर्तव्य भावनेने विलेपार्ल्यातील सर्व सामाजिक संस्थांनी आपल्या सामाजिक बांधिलकीची जाणीव ठेवून आपल्यापरीने हातभार लावला आहे.

कोरोनाचे संकट साधारणतः कधी दूर होईल आणि आपण सुरळीतपणे व्यवहार कधी करू ह्याबद्दल सध्या संदिग्धता आहे. प्रत्येक व्यापारात आणि व्यवहारात सामाजिक अंतर ठेवणे अनिवार्य ठरणार आहे. सर्वजण कोरोनाच्या पश्चात जग कसे असेल ह्याचे अंदाज बांधत आहेत. आजच्या घडीला कोरोनाने आपल्याला एक धडा शिकविला आहे तो म्हणजे "प्रत्येक वाचविलेला रुपया हा आपण कमविलेल्या

रुपयासारखा आहे" प्रत्येक व्यक्तीला आपल्या उदरनिर्वाहासाठी पैसे कमविणे जितके आवश्यक आहे तितकेच पैशांची बचत करणे जरूरीचे आहे. जेव्हा आपल्याला बचतीची सवय लागते तेव्हा आपण केवळ पैशाची बचतच करत नसतो तर आपण कोणत्या गोष्टीवर पैसे खर्च करावे ह्याचा योग्य रित्या विचार करण्यासदेखील सुरवात करतो. आजच्या ह्या टाळेबंदीच्या काळात आपल्या सर्वांना आवश्यक आणि अनावश्यक खर्च ह्यातील फरक निश्चितच समजला आहे.

टाळेबंदी संपल्यावर आपली जीवनशैली बदललेली असेल. आपण जेव्हा बाहेर पडू तेव्हा प्रत्येक व्यक्ती समोरच्या व्यक्तीविषयी सावधगिरी बाळगेल. एका बेफिकिर वागण्यातून आपण कोरोनाच्या जाळ्यात अडकू शकतो ही जाणीव मनात असेल. सामाजिक अंतर हा शब्द वारंवार वापरला जात आहे त्यामुळे सर्वांच्या मनात एकच प्रश्न आहे

माझे नवे कार्यालय कसे असेल? वास्तू विशारद किंवा सल्लागारांसाठी आता एक अभूतपूर्व आव्हान आहे. त्यांच्यावर आता कार्यालयाचा आराखडा बनविण्यासाठी एक मोठा दबाव असेल आणि त्यांना पुढच्या काही आठवड्यांत किंवा महिन्यांत भविष्यातील ऑफिस तयार करायला लागणार आहे.

सध्याचा उद्रेक झाल्यामुळे प्रत्यक्षात काय बदल घडत आहेत हे पाहिले पाहिजे, परंतु एक गोष्ट निश्चित आहे, आपल्याला जाणीव होत आहे की साथीचा रोग किंवा महामारी ही एक सामाजिक समस्या आहे. प्रत्येक माणसाला पाहण्याची क्षमता असते पण नुसते पाहणे आणि दृष्टी असणे ह्यातील फरक जाणतो तोच खरा डोळस. जगात दृढनिश्चयाच्या माध्यमातून सर्व काही साध्य केले जाऊ शकते आणि त्यामध्ये आपण यशस्वी होऊ याची खात्री असणे आवश्यक आहे. आता प्रत्येकजण उत्पन्नाचे दुसरे साधन शोधत आहे आणि त्यासाठी तंत्रज्ञान आणि इंटरनेट ह्या माध्यमातून सर्जनशील मार्ग शोधत आहे.

आधुनिक वाल्मिकी गदिमांनी लिहिल्याप्रमाणे "नवल वर्तले गे माये, उजळला प्रकाश, मनाचिये अंधाराचा, होतसे विनाशु" आपल्याला नव्याने सुरू होणाऱ्या आयुष्याची तयारी करावी लागेल.

- उदय तारदाळकर
९९२०८०५८२२

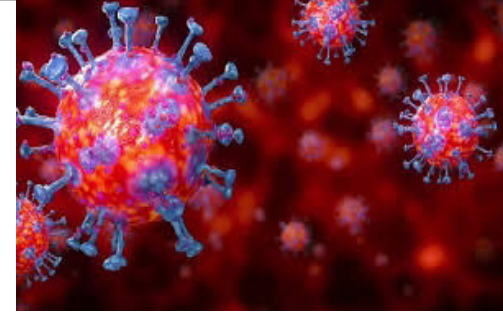
कोरोनानंतरचा 'अर्थ'...

कोरोनाच्या अनेक परिणामांपैकी एक अतिशय गंभीर परिणाम आर्थिक असणार आहे. आधीच दमछाक झालेल्या भारतीय अर्थव्यवस्थेला कोरोनाने मोठा तडाखा दिलेला आहे. आणि त्या पार्श्वभूमीवर पुढचा प्रवास कसा असेल, त्यावर अनेक तज्ञ आपली भाकीत मांडत आहेत. पण आपल्या पार्ल्याबद्दल बोलायचं तर? पार्ल्यातले उद्योगधंदे, व्यवसाय, कोरोनानंतरच्या महिन्यात कसे दिसतील?

गेल्या काही काळात आपल्या सर्वांनी पाहिलेले असेल, तर पार्ल्यात प्रचंड फोफावलेला एक व्यवसाय म्हणजे इटरीज. यात पारंपरिक शाकाहारी किंवा मांसाहारी उपहारगृहापासून ते देशाविदेशातले चटकदार पदार्थ, डेझर्ट, आणि अगदी पबपर्यंत वेगवेगळ्या प्रकारच्या खाण्या (आणि पिण्या)च्या असंख्य जागा पार्ल्यात गेल्या अवघ्या दहा वर्षात उभ्या राहिलेल्या आहेत. या इटरीज पुन्हा सुरु व्हायला वेळ लागणार असला तरी घरपोच अन्न पोचवायची सुरुवात झालेली आहे. या जागांवर काम करणाऱ्या काहीजणांनी आपल्या मूळ गावी जायचा निर्णय घेतला असेल, तर एका अर्थाने ते या इटरीजच्या पथ्यावर पडेल. कारण घरी डिलिव्हरी घ्यायला झोमॅटो वगैरे सेवा आहेतच. पण पार्ल्यातली अवाढव्य जागांची भाडी भरण्याएवढा फायदेशीर घरपोच व्यवसाय चालवणं, हे आव्हान असेल. यामुळे काही जण आपापले व्यवसाय बंदही करण्याची शक्यता आहे. मात्र ऑगस्ट-सप्टेंबरनंतर या धंद्याला अधिक बरकत यायची शक्यता आहे. कारण पुढच्या मे महिन्यापर्यंत लोकं आता काही टूर्स काढतील असं दिसत नाही. आणि अश्या वेळेला स्थानिक उपभोग्य वस्तूवर खर्च वाढवायची प्रवृत्ती

असते. जागांच्या भाड्यावरून विषय येतो, तो रिअल इस्टेटचा. बाकी कुठेही मंदी आली, तरी पार्ल्यातल्या जागांचे भाव तुलनेत कमी घटतात, कारण इथे एयरपोर्टमुळे पुरवठ्यावर मर्यादा आहेत. पण या खेपेला मात्र बांधकाम क्षेत्राला मोठा तडाखा बसण्याची शक्यता आहे. अपरिहार्य असल्याशिवाय व्यवहारच होणार नाहीत आणि झाले तरी किमान दहा ते पंधरा टक्के किंमत पाडून, असा अंदाज आहे. भाडीही कदाचित कमी होतील, असं म्हटलं जातं. पण या क्षेत्रावर पुरेसा परिणाम व्हायला वेळ लागतो. पुढच्या चार महिन्यात जर साथीची परिस्थिती नियंत्रणात आली, तर कदाचित भाड्यावर आणि किमतीवर फारसा परिणाम होणारही नाही. खरा परिणाम होईल तो पुनर्विकासावर! बांधणीच्या सामानाची सप्लाय चैन हलल्यामुळे, तसच स्थलांतरित मजुरांमुळे खर्च वाढणार आहे आणि खास करून ज्या जुन्या मोठ्या निवासी वसाहती आहेत, तिथे खूप नवी घरं, चांगल्या किंमतीला विकावी लागणार आहेत, हे गंभीर आव्हान आहे.

पार्ल्यामधला उच्च मध्यमवर्गीय खास करून नोकरीत किंवा व्यवसायात आहे. यात बहुतेकांना कंपन्यांनी केलेली दहा ते तीस टक्क्यांची कपात सोसायला लागणार, हे उघड आहे. तशात या वर्गांनी मोठ्या प्रमाणावर शेयर बाजारातही फटका खाल्लेला आहे. त्यामुळे या वर्गाचा खर्च कमी होऊन त्याचा काही परिणाम इथल्या इतर दुकानांवर होऊ शकतो. पण एकुणतः या वर्गांचे स्थानिक खर्चाचं प्रमाण एकूण उत्पन्नाच्या तुलनेत नगण्य आहे, त्यामुळे हा फटका मोठा असेल असं वाटत नाही.

पुन्हा एकदा, जर साथ लवकर मागे फिरली, तर दिवाळीच्या खरेदीला दुप्पट उत्साह दिसू शकतो. अर्थात दुकानांना ऑनलाईन व्यवहाराचं आव्हान आता वाढत जाणार आहे. व्यावसायिकांपैकी डॉक्टर्सचा व्यवसाय अधिक जोरात चालणार, हे उघडच आहे. वकील, किंवा सिपनाही फार फरक पडेल असं वाटत नाही. पण हे व्यावसायिक तंत्रज्ञान किती आत्मसात करतात, हे महत्त्वाचं ठरेल. आर्किटेक्ट किंवा इंटरियरवाल्यांना मात्र जवळपास वर्षभर वाईट जायची शक्यता आहे.

जाताजाता, उलाढाल मोठी नसली, तरी पार्ल्याची

खास ओळख आहे ती म्हणजे सांस्कृतिक घडामोडींसाठी. हे कार्यक्रम आणि इतर उपक्रम सहसा पावसाळ्यात बंद राहतात आणि गणपतीनंतर बहरतात. पुन्हा एकदा, जर परिस्थिती ऑगस्टपर्यंत निवळली, तर यांनाही सावरायला संधी मिळेल. पण लोकांना हळूहळू ऑनलाईनची गोडी लागायला लागलेली आहे. हे आव्हान आयोजकांनी कल्पकतेने पेलायला हवे.

एकूण परिस्थितीचा खरा अंदाज ऑगस्ट, सप्टेंबरला अधिक चांगला येईल असं वाटतं. तोपर्यंत दम तुटू न देता आपापल्या जागी धीर धरून उभं राहायला हवं, हेच खरं...!

- डॉ. सीए अजित जोशी
८६९२९३०३०३

मन्नीगट

परदेशात जाऊन जांबकरून किंवा व्यवसाय करून श्रीमंत झालेले भारतीय खूप आहेत. पण त्यामध्ये मराठी माणसे फारच कमी आहेत. पंजाबी (सर्वात जास्त), गुजराथी - मारवाडी, तामिळ - केरळीयन आहेत. त्यांना जमते, तर मराठी माणसांना का जमू नये? त्यांनीही जावे, भरपूर पैसे मिळवावेत, चांगल्या लाईफस्टाईल मध्ये राहावे असे आम्हाला मनापासून वाटते! ही एक चांगली संधी आहे. त्याचा लाभ घ्यावा 'माहीतच नाही' असे होऊ नये म्हणून आमचा हा प्रयत्न आहे. त्याचा सर्वांनी प्रसार व प्रचार करावा हि विनंती.

परदेशात जांबसाठी सुवर्ण संधी !!!

कॅनडा - ऑस्ट्रेलिया

या देशात P. R. (परमनंट रेसि. व्हिसा) व जांब उपलब्ध !
कोणत्याही फिल्डमध्ये !! आणि तेही भारतात राहून !!!

पगार दरमहा ₹ २ ते ३ लाख !!!

P. R व्हिसाचे अनेक फायदे सोडुविधा आहेत, जे इतर व्हिसा मध्ये नाहीत. त्यांचे निकष-नियम वेगवेगळे आहेत. त्यांची कार्यपद्धती वेगवेगळी आहे.

शिक्षण : १०वी + ५ वर्षे डीग्री किंवा डिप्लोमा, वय : ४० वर्षांपर्यंत, अनुभव : १८ महिने कमीतकमी आम्ही सर्व आवश्यक प्रोसिजरसाठी मार्गदर्शन व मदत करतो ! २०१० पासून....

- पासपोर्ट • इव्हल्युअेशन • व्हिसा (P.R.) • IELTS
- युनिव्हर्सिटी • पोलीस • मेडीकल • प्रुफ ऑफ फंड

• परदेशात विमानतळावर उतरून घेण्याची, राहण्याची व्यवस्था आणि इतर बरेच काही.....

या संबधीची सर्व माहिती प्रत्यक्ष भेटूनच घ्या ! विनामुल्य आहे !!

संपर्क : 9820082937 - 9920368238

प्रतिनीधी नेमणे आहेत - योग्य मानधन मिळेल !

पत्रकारितेतून लेखनाकडे

- सारंग दर्शने

पत्रकार आणि लेखक सारंग दर्शने पार्ल्यात राहातात. त्यांची मुलाखत प्रत्यक्ष घ्यायची इच्छा होती. परंतु उद्धवलेल्या कोरोनाच्या संकटामुळे फोनवरच समाधान मानावं लागलं. फोनवर त्यांनी दिलखुलास उत्तर दिली. सारंग मूळचे पुण्याचे. लहानपणी निबंध चांगले लिहायचे किंवा कविताही करत आले, पण म्हणून मोठेपणी लेखक होऊ, असं मात्र त्यांना वाटलं नव्हतं. बीकॉम झाल्यावर त्यांनी टिळक महाराष्ट्र विद्यापीठात संस्कृत विषयात एम.ए. केलं. तसंच पुणे विद्यापीठाच्या पत्रकारिता पदविका परीक्षेत ते पहिले आले. मग आयुष्याची दिशाच जणू ठरून गेली. सुरुवातीला काही वर्षे पुण्यात सकाळ, तरुण भारतमध्ये नोकरी केल्यावर सारंग मुंबईला 'महाराष्ट्र टाइम्स'मध्ये आले. तेव्हापासून मुंबई त्यांची कर्मभूमी झाली. सुरुवातीचा 'मटा'तला काळ अगदी भारल्यासारखा होता. तेव्हाचे संपादक गोविंदराव तळवलकरांना भेटायला जॉर्ज फर्नांडिस, इंदरकुमार गुजराल यांच्यापासून अनेक मातब्बर यायचे. वरच्याच मजल्यावर 'टाइम्स'मध्ये आर.के लक्ष्मण होते. अशा असंख्य व्यक्तींना पाहण्याची आणि क्वचित संवादही साधण्याची संधी मिळू लागली. खुद्द 'मटा'त तेव्हा प्रकाश बाळ, अशोक जैन, वि. वि. करमरकर असे ग्रेट पत्रकार-लेखक होते. नंतर कुमार केतकर, भारतकुमार राऊत हे खंदे संपादक आले. अरुण

साधूनी 'सिंहासन' कादंबरीत अजरामर केलेले दिनु रणदिवे आणि जगन फडणिस 'मटा'त तेव्हा नसले तरी त्यांचे अनेक किस्से कानावर येत. यांच्या सहवासानं आणि कामातून सारंगना समृद्ध, विशाल अनुभवविश्व मिळत गेले. आपणही मोठं लेखन करावं असं वाटू लागलं. शिवाय, कुमार केतकर नेहेमी सांगत की नुसत्या बातम्या, लेख लिहू नका. आवडीच्या विषयांचा अभ्यास करून पुस्तक लिहा. या काळात केतकरांमुळे वेगळ्या विषयांवर लिहिता आलं, तसंच 'अक्षर' दिवाळी अंकाचे संपादक सुनील कर्णिक यांनीही वेगळे लेख लिहून घेतले. अण्णा हजारे यांचं छोटेखानी चरित्र कर्णिकांमुळेच सारंगना लिहिता आलं. तरुण प्रकाशक (आता दुर्दैवानं दिवंगत) शिवा घुगे यानं ते प्रकाशित केलं. मटाचा संदर्भ विभाग म्हणजे न संपणारा खजिना. 'मटा' सुरू झाला, तेव्हा पहिले संपादक द्वा. भ. कर्णिक यांनी मराठीतल्या सर्व मोठ्या लेखक, विचारवंतांना प्रदीर्घ प्रश्रवाली पाठवून त्यांचे लेखनसंकल्प, महाराष्ट्र-देशाचे भवितव्य यावर उत्तरे मागवली होती. या समृद्ध फायली वाचणे हे एक शिक्षणच होते. सारंग यांना हेरून पहिली मोठी संधी दिली ती, राजहंस प्रकाशनाच्या दिलीप माजगावकर यांनी.

साहित्य कट्टा

2001च्या डिसेंबरात सारंगना भयंकर अपघात झाला. तेव्हा ते सात महिने रुग्णालयात होते. त्यानंतर रुटिन सुरू करत असताना राजीव गांधीच्या हत्येवरील डी. आर. कार्तिकेयन यांचं इंग्रजी पुस्तक त्यांच्या वाचनात आलं. ते माजगावकरांना म्हणाले की हे पुस्तक मराठीत यायला हवं. तेव्हा त्यांनी सारंगना सांगितलं की तूच कर हा अनुवाद. तेव्हा खरंतर सारंगना नीट फार काळ बसवतही नव्हतं. परंतु तो अनुवाद (शोध-राजीवहत्येचा) करणं ही बरं होण्याची आणि नव्यानं आयुष्य सुरू करण्याची ट्रीटमेंट ठरली. पुढे त्या अनुवादाला पुरस्कारही मिळाले. त्या काळात माजगावकरांनी विश्वास टाकून हे पुस्तक करवून घेतल्याचा खास उल्लेख सारंग करतात.

नंतर सारंगनी 'मीरा आणि महात्मा' या सुधीर कक्कड यांच्या पुस्तकाचा अनुवाद केला. मॅडलिन स्लेड म्हणजे गांधीजींची ब्रिटिश शिष्या मीरा. हिच्या जीवनावरील हे लेखन म्हणजे इतिहासाचं मनोविश्लेषणात्मक नवसर्जन आहे. हा अनुवाद करताना सारंगनी गांधींचं लेखन वाचलं. त्यांचा पत्रव्यवहार अभ्यासला. त्यातून आपलं मन समृद्ध झालं, गांधी हा महासागर आहे, प्रत्येकाने क्षमतेनुसार त्यातून जीवनजल काढून घ्यावं, असं सारंग म्हणतात.

सारंगनी अनुवाद केले, कुमार गंधर्वावरील पुस्तकाचं शब्दांकन केलं. काही पुस्तकांचं संपादन केलं. परंतु त्यांनी लिहिलेलं, अटलबिहारी वाजपेयींचं पाचशे पानी चरित्र हा त्यांच्या शिरपेचातला मानाचा तुरा आहे. 'राजहंस'नेच प्रकाशित केलेल्या 'अटलजी' या चरित्रग्रंथाच्या चार आवृत्त्या निघाल्या.

जनसंघाची स्थापना 1951 साली झाली. एका

सांस्कृतिक चळवळीतून उभा राहिलेला हा पक्ष. अटलबिहारींचं व्यक्तिमत्व सर्वसमावेशक होतं. त्यांचं चरित्र लिहायचं म्हणजे 'स्वातंत्र्यानंतरचा भारत' हेही पात्र त्यात येणार होतंच. स्वातंत्र्यानंतरच्या भारताबद्दल काँग्रेसच्या बाजूनं, डाव्यांच्या बाजूनं पुष्कळ लिहिलं गेलं आहे. परंतु, या एका वेगळ्या दृष्टिकोनातून अभ्यास करता येईल, म्हणून हे पुस्तक सारंगनी लिहिलं. शिवाय, वाजपेयींचं आकर्षण तर होतंच. अनेक दशकं विरोधी पक्षात काढलेल्या वाजपेयींनी पंतप्रधान झाल्यावर 'सुवर्ण चतुष्कोन' योजनेत शहरं जोडली, 'ग्रामसडक'ने गावं जोडली, त्याचा अर्थव्यवस्थेस लाभ झाला. त्यांनी माहिती-तंत्रज्ञान आणि संपर्क कायदे सोपे केले. त्यामुळे, गुंतवणूक आली. त्यांनीच अणुचाचणी केली. या सगळ्या प्रवासाचं, त्यांच्या सर्वसमावेशक राजकारणाचं सारंगनी चरित्रात सखोल विवेचन केलं.

सध्या माध्यमांमध्ये आणखी सकारात्मकता यायला हवी, असं त्यांना वाटतं. तसं देशात खूप काही घडतं आहे. ते त्यांना खुणावत असतं. त्यातल्या काहीवर लिहूनही होतं.

संभाषण संपवताना मी म्हटलं की 'अटलजींनंतरचा भारत' असं एक पुस्तक जरूर लिहा. त्यांनी ते मान्य केलं. त्यासाठी आणि पुढील इतर लेखनासाठी शुभेच्छा देऊनच मी फोन खाली ठेवला...

- सविता दामले
९९३०३९९५४६

आम्ही पार्लेकर आयोजित चर्चासत्र (वेबिनार)

'पार्ले परिसरातील वैद्यकीय सुविधांची सद्यस्थिती' या विषयावर 'आम्ही पार्लेकर' ने लाइव्ह वेबिनारचे आयोजन केले होते. तो वेबिनार 'आम्ही पार्लेकर'च्या फेसबुक पेजवर पाहू शकता. या चर्चासत्रात आमदार अॅड. पराग अळवणी, डॉ. विनय पर्वतकर (कन्सल्टिंग फिजिशियन), डॉ. नम्रता तासगावकर (असि. मेडिकल ऑफिसर, मुंबई मनपा) यांनी सहभाग घेतला होता. पार्लेकरांच्या वतीने प्रश्न विचारायची जबाबदारी पार पडली संपादक ज्ञानेश चांदेकर यांनी. या चर्चेमधून समोर आलेले काही महत्वाचे मुद्दे पुढीलप्रमाणे

- मुंबईतील इतर भागांच्या तुलनेत पार्ल्यात केसेस कमी आहेत. त्यातही माइल्ड प्रकारातील रुग्ण जास्त आहेत. कोलडोंगरी ते नेहरू रोड या परिसरापेक्षा तुलनेने एअरपोर्ट, बामनवाडा व झोपडपट्टी यातून जास्त केसेस येत आहेत. त्यात नोकरीवर जायला लागणारे, एअरपोर्टवर नोकरी करणारे, व मेडिकल प्रोफेशनमधील लोक जास्त आहेत.
- दुर्दैवाने आरोग्य क्षेत्रातील आणीबाणीच्या काळात अनेक प्रायव्हेट हॉस्पिटले व दवाखाने बंद आहेत. जीवन विकास व गावडे हॉस्पिटलमधील आयसीयु बंद आहे. त्यांच्यापुढेही कमी स्टाफ, होणारी अति गर्दी, पीपी किट्सचा अभाव आदी प्रश्न आहेत, पण त्यावर उपाय शोधणे चालू आहे.
- पार्ल्यात परांजपे दवाखाना नेहरू रोड, हरी निवास दवाखाना, कोलडोंगरी गरवारेसमोरील आरोग्यकेंद्र, संभाजीनगरमधील दवाखाना. या व्यतिरिक्त फिवर क्लिनिक, सिरीयस रुग्णांसाठी ट्रोमा हॉस्पिटल, कुपर, भाभा यांचा काही भाग, कोरोना बाधित माइल्ड रुग्णांसाठी जेनिसीस हॉटेल, शिरोडकर हॉस्पिटल व पूनमनगर मंडई इमारत (डॉक्टरांच्या देखरेखीखाली क्वारंटाटाईन) अशा आरोग्यसेवा उपलब्ध आहेत.
- नानावटी हॉस्पिटलमध्ये ८ ते १२ या वेळात थ्रोट टेस्ट व ब्लड टेस्ट होते. प्रायव्हेट डॉक्टरनी काउंटर टेस्टची माहिती देणे आवश्यक आहे. मनपा दवाखाने व फिवर क्लिनिकमध्ये जाऊन काउंटर टेस्ट करून घेणे योग्य ठरेल.
- सोसायटीमध्ये कोणीही कोरोना संशयित आढळला तर के ईस्ट हेल्ललाइनला कळवा. कोरोना रुग्णाशी माणुसकीने वागा. आलेल्या मेडिकल स्टाफशी सभ्यतेने वागून ते तुमच्या हिताचेच निर्णय घेतात यावर विश्वास ठेवा.
- ३/४ दिवसांनी बरा होऊ लागलेल्या पेशंटलासुद्धा काहीवेळा श्वसनाचा अवरोध जाणवू शकतो. अशावेळी त्याचे ऑक्सिजन सॅच्युरेशन पल्स मीटरने मोजणे गरजेचे असते. ते कमी झाल्यास आपल्या नगरसेवकांकडे ऑक्सिजन पुरवणारी यंत्र उपलब्ध आहेत, त्यांना संपर्क करावा. रुग्णाने सर्व माहिती डॉक्टरांना द्यावी. आरोग्यसेवा अॅप वापरा. त्यामुळे आजूबाजूला कोरोना पॉझिटिव्ह असल्यास माहिती मिळते. कोरोना व्यतिरिक्त इतर आजारांसाठी नानावटी, ब्रह्मकुमारी, संजीवनी आणि क्रिटी केअर हॉस्पिटले उपलब्ध आहेत.
- कोरोनाच्या टेस्ट किंवा ट्रीटमेंटसंबंधी अधिक माहितीसाठी फक्त पार्ले रहिवासी पुढील नंबरवर संपर्क करू शकतात.

डॉ. नम्रता तासगावकर (असि.मेडिकल ऑफिसर मनपा) :
के ईस्ट हेल्ललाइन नंबर : ९९२३७३८६५४

- संगीता बेहेरे
९८६७७५८३९०

करोना फ़ोबियापासून सावध !

सध्या सर्वांच्या चर्चेचा विषय म्हणजे कोरोना ! आता बघूया या साथीच्या कलखंडात काय व कसे वागावे ?

सर्वप्रथम वैयक्तिक स्वच्छता ! साबण पाण्याने / सॅनिटायझरने हात धुणे, बाहेर जाताना चेहरा मास्कने अच्छादणे, गर्दी टाळणे, सोशल डिस्टन्सिंग पाळणे, वृद्ध व लहान मुलांनी(दहाच्या आतील) घरीच रहाणे. इतरजणांनी कामाशिवाय घराबाहेर न पडणे इ. सर्वमान्यच आहे.

इतके करूनही जर काही त्रास झालाच उदा. ताप आला किंवा घसा दुखणे, खोकला येणे अशी लक्षणे आढळल्यास त्याकडे दुर्लक्ष करू नये व योग्य तो वैद्यकीय सल्ला घ्यावा !

आज सरकारी आदेशानुसार नेहमीच्या डॉक्टरांना तापाचे रुग्ण "फिवर क्लिनिकला" पाठविण्याच्या सूचना आहेत. परंतु टेलीफोनवर त्यांचा सल्ला ताबडतोब घ्यावा व त्यानुसार पुढील पाऊल टाकावे. उदा. रुग्णाचे वय साठपेक्षा अधिक असेल व मधुमेह, उच्च रक्तदाब इ. आजार असतील तर तातडीने उपचारांची गरज आहे म्हणून आपल्या नेहमीच्या डॉक्टरांच्या सल्ल्याने, आपल्या ऐपतीनुसार खाजगी/ सरकारी रुग्णालयाची वाट धरावी.

येथे आरोग्य विमाकवच खूपच महत्वाचे आहे व याचा एजंटही महत्वाचा आहे. कारण वर उल्लेखित व्यक्तीस आजाराची गुंतागुंत होणे, रुग्णालयातील मुकाम लांबणे व भरमसाठ बिल होण्याची शक्यता नाकारता येत नाही. नपेक्षा मानसिक व शारीरिक तयारी

आरोग्यमंत्र

ठेवून सरकारी सोयींची कास धरावी हे ईष्ट !

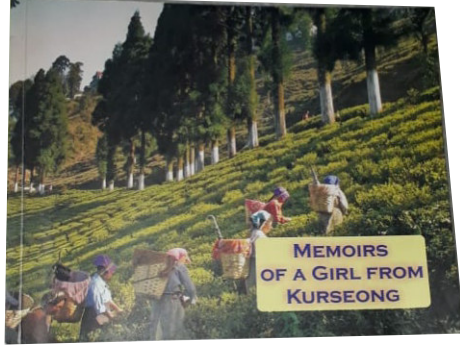
या सर्व घटनाक्रमात डॉक्टरांना विश्वासात घेऊनच पुढे जावे. सध्या परिस्थिती बिकट आहे. सर्वसाधारणपणे रुग्णालयात प्रवेश मिळण्यास 12 ते 15 तास लागतात ! दुसरा कोणताही आजार उदा. अस्थिभंग असेल तरीही नियमानुसार "कोविड" टेस्ट करणे क्रमप्राप्त असते ! कित्यकदा रुग्णवाहिकेतच शेवट होण्याच्या दुर्दैवी घटना घडल्या आहेत ! सद्यपरिस्थिती अपवादात्मक व आव्हानात्मक आहे.

शेवटी काळजी घ्या पण अवाजवी काळजी करू नका, व "करोनाफोबिया" या नव्या आजाराला बळी पडू नका !

- डॉ. सुहास पिंगळे
९३२२२५०८३०

Memoirs of a girl from Kurseong

बुक मार्क

मुंबईसारख्या गतिमान आणि गजबजलेल्या शहराची सवय असणाऱ्या आपणा सर्वांनाच उषा केडिया यांचे Memoirs of a girl from Kurseong, [कुर्सेऑंगच्या एका मुलीची स्मरणगाथा] हे पुस्तक जणू परीकथा वाटावी अशा जगाचा परिचय करून देत आहे.

या परीकथेचा प्रदेश कुर्सेऑंग हा अंदाजे पाच हजार फूट उंचीवरचा, हिमालयाच्या कुशीतला, दार्जिलिंग आणि सिलिगुडी यांच्यामध्ये असलेला प्रदेश. कुर्सेऑंग या नावाचा अर्थच The land of white orchids [धवल ऑर्किड्सची भूमी] असा आहे आणि त्याची व्युत्पत्ति कुर्सेऑंग्रिव भाषेतील शब्दापासून झाली आहे.

लाहोर विद्यापीठाचे पदवीधर असलेले आजोबा, भरभराटीला आलेला धान्य व्यवसाय आणि उत्तम घर सोडून, फाळणीच्या वेदना अनुभवत भारतात आले होते. आपल्या भावांप्रमाणे दिल्लीत न राहता आपल्या सासऱ्यांच्या आग्रहावरून ते कुर्सेऑंगला स्थायिक झाले. लहान भाऊ आणि स्वतःची आठ मुले अशा मोठ्या कुटुंबाला सांभाळताना त्यांना अनेक कष्ट उपसावे लागले. अशा कष्टप्रधान पण सुखवस्तू घरात एक मुलगी उषा नाव घेऊन अवतरली. अतिशय नियमबद्ध आणि मूल्याधिष्ठित आयुष्य होते या कुटुंबाचे.

लेखिका म्हणते की, मोठ्या कुटुंबात एका छताखाली गुण्या-गोविंदाने नांदत असल्याने कुटुंबातील सगळ्यांशीच प्रत्येकाला समजून घेण्याचा एक वेगळाच प्रेमबंध निर्माण झाला आणि कोणतीही गोष्ट केवळ प्रतिष्ठेसाठी विकत न घेणाऱ्या आई-वडिलांमुळे पैशाची किंमत करण्याची वृत्ती अंगी बाणली.

आजोबांनी 'ओम अँड ब्रदर्स' या नावाचे पुस्तकांचे आणि स्टेशनरीचे दुकान उघडले होते त्यामुळे निसर्गाबरोबरच पुस्तकांशीही सुंदर मैत्री झाली. परिणामतः इनिड ब्लायाटनवरून स्फूर्ती घेऊन एकदा चौघीजणी बहिणींनी मध्यरात्री पार्टी आयोजित केली. सगळ्याजणी झोपाळलेल्या आणि थंडगार सॅक्समुळे पार्टीची धूळधाण उडाली. सरतेशेवटी मेणबत्त्या विझवून सगळ्याजणी झोपेच्या अधीन झाल्या. दुसऱ्या दिवशी या मुली आज इतक्या खिदळताएत का असे आजीला कोडे पडले. महाराष्ट्रातच काय त्या काळातील भारतातील बहुतांश घरात 'सिनेमा बघणं' ही गोष्ट मोठ्यांच्या नापसंतीची होती. तशीच त्यांच्याही घरात. लेखिका काकूबरोबर 'गुमराह' सिनेमा पाहायला गेली तर 'गुमराह' या नावाचा अर्थ समजावून सांगत आजोबांची खास टिप्पणी होती, 'सिनेमाचे नावच इतके नकारात्मक तो सिनेमा चांगला

कसा असेल ?

सृष्टीत 'मामाच्या-आजोबांच्या गावाला बिहारमधील कटिहारमध्ये झालेल्या प्रेमाच्या वर्षावाची आणि त्यांनी पाठवलेल्या 'लंगडा' आंब्याची आठवण लक्षात राहाते. लेखिकेच्या आईचे सामाजिक कार्य करणारे वडीलही फाळणीच्यावेळी 'दिनाजपुर' [आता बांगलादेश] हून भारतात आले. घरातील आजी, आई, काकू हा स्त्रीवर्ग बोलताना 'मारवाडी' म्हणींचा वापर करीत. अगदी महाराष्ट्रातल्या कोकणातील स्त्रियांप्रमाणेच. लहानपणी गंमतशीर आणि विनोदी वाटणाऱ्या म्हणीतील सत्य-तथ्याची आणि अनुभवांची जाणीव लेखिकेला मोठेपणी झाली. पाय संपूर्णपणे जमिनीवर असणारी आई बोधप्रद गोष्टी सांगत असे. आजीप्रमाणेच तीही रामायण-महाभारत नियमितपणे वाचत असे आणि तिचा 'कर्मसिद्धांतावर' विश्वास होता.

'माझे आई-वडील आणि एकूण कुटुंबच माझ्या आयुष्याचा पाया होते.' असे लेखिका म्हणते. घरात शाकाहारी, संतुलित आहार देणारे सात्विक आणि आरोग्यदायी जेवण असे आणि संपूर्ण वर्षभर अनेक सणाससुदिला मिष्टान्नाची रेलचेल असे. राजस्थान या मूळ भूमीपासून इतके दूर असूनही 'सिंधरा' आणि 'तीज' हे सण उत्साहात साजरे होत. महाराष्ट्रातील स्त्रियांप्रमाणेच शेजारणी पापड-लोणची या वर्षभराच्या साठवणीच्या पदार्थासाठी एकमेकींना मदत करीत. फरक इतकाच की महाराष्ट्रात पोह्याचे आणि उडदाचे पापड बनत तर इथे मूग डाळ, तांदूळ आणि चणा डाळीचे.

अनेक प्रतिष्ठित आणि उत्तम शिक्षण देणाऱ्या शाळांमुळे कुर्सेऑंगला शाळांचे शहर असे टोपणनाव मिळाले होते. शाळेत खेळलाही महत्त्व होते पण घरी मात्र अभ्यासातील प्रगतीवर भर होता. खेळ दुय्यम होते.

बिगरी ते अकरावी टेकडी चढून सेंट हेलेंस शाळेत जाणे आणि उतरून घरी परत येणे या निसर्गाबरोबरच्या जवळिकीत शालेय जीवनाला एक सुंदर लय-ताल आणि एकतानता मिळालेली होती. चेरपुंजीच्या खालोखाल पडणारा भरपूर पाऊस धवल ऑर्किड्ससाठी आदर्शच. कुर्सेऑंगचे टेकड्यांचे उतार मग धवल ऑर्किडचे गालिचे पांघरीत.

शालेय जीवनाचा निसर्गाबरोबर रमत-गमत चालण्याचा आनंदाचा काळ संपला आणि पदवी परीक्षा देण्याआधीच विवाह झाला आणि कुर्सेऑंगचे स्थिर-शांत, निसर्गरम्य वातावरणाला सोडून तिला मुंबईच्या बिनचेहऱ्याच्या गर्दीमध्ये घुसमटणाऱ्या वातावरणात सामील व्हावे लागले. 'आहा ते सुंदर दिन हरपले' ही एक विषण्ण करणारी छटा असली तरी जे मिळाले त्याबद्दल कृतज्ञता आहे. प्रत्येक माणसातील देवत्वाची जाणीव, साधी जीवनपद्धती आणि आपल्या इच्छा-कामनांमधील साधेपणा.

तिच्या लेखनातील याच वैशिष्ट्यांमुळे कुर्सेऑंग-महाराष्ट्र या भौतिक अंतराप्रमाणे, सामाजिक व्यवहारातील अंतरामधली आंतरसंगती जाणवत राहते आणि 'हम पंछी एक डाल के' ही जाणीव करून देणाऱ्या या आठवणी आपल्या हृदयाला स्पर्श करून जातात.

- अलका गोडबोले
९९६७६६६७०

माजी नगरसेवक शशिकांत पाटकर यांचे निधन

समस्त पार्लेकरांतर्फे
विनम्र आदरांजली

शिवसेनेचे विलेपार्ले भागातील माजी नगरसेवक शशिकांत पाटकर यांचे २२ मे या दिवशी वयाच्या ६२ व्या वर्षी हृदयविकाराच्या झटक्याने आकस्मित निधन झाले. के पूर्व विभागात प्रभाग समिती अध्यक्ष म्हणून कार्यभार सांभाळलेले पाटकर दोन वेळा मुंबई महापालिकेवर नगरसेवक म्हणून निवडून आले होते. त्यांच्या पत्नी शुभदा पाटकर माजी नगरसेविका असून राजकारणात सक्रीय आहेत. विलेपार्ले विधानसभा क्षेत्रात शशिकांत पाटकर हे एक लोकप्रिय नेते होते. विलेपार्ल्याची सांस्कृतिक आणि शैक्षणिक संस्कृती जपण्यात आणि वाढवण्यात त्यांचा मोठा सहभाग होता.

'जीवनगाणी' सारख्या अनेक सांस्कृतिक कार्यक्रमांचे निर्माते असलेले प्रसाद महाडकर यांनी माजी नगरसेवक शशिकांत पाटकर यांच्याविषयी व्यक्त केलेले मनोगत.....

शशिकांत पाटकर एक सच्चा शिवसैनिक, मित्र, मोठा भाऊ आणि हसतमुख व्यक्तिमत्त्व. शुक्रवार २२ मे रोजी सकाळी फोन आला... प्रसाद, आपल्या पाटकर साहेबांना नानावटी हॉस्पिटलमध्ये एडमिट केलंय आणि लगेच २ तासात दुसरा फोन. पाटकर साहेब गेले... मन सुन्न करणारी बातमी. हे निरोप घ्यायचं वय आहे का ? पार्ल्यातील शिवसेना पोरकी झाली. एक सच्चा मित्र आपल्याला सोडून गेला. राजकारणापलीकडचा माणूस आपल्यातून निघून गेला आणि खूप काही आठवणी माझ्या डोळ्यासमोर आल्या.

जीवनगाणींचं आणि पाटकर साहेबांचं नातं खूप निर्मळ होतं. मला नेहमी म्हणायचं, प्रसाद, पार्लेकरांना आपण खूप चांगले कार्यक्रम देऊ, मी तुझ्या पाठीशी खंबीरपणे उभा आहे. गेले २८ ते २९ वर्षे म्हणजेच जीवनगाणीच्या पहिल्या कार्यक्रमापासून पाटकर साहेब हे माझ्या सोबत आहेत आणि पुढेही रहातील.

सतत कार्यकर्त्यांचा आणि पार्लेकरांचाही विचार करणारे, पार्लेकरांची समस्या ही स्वतःची समस्या आहे हे जाणून ती सोडवण्याचा शेवटपर्यंत प्रयत्न करणे म्हणजे पाटकर साहेब. विलेपार्ल्यामध्ये प्रथमच दिवाळी पहाट सादर करणारे पाटकरच आणि विविध विषयांवर दर्जेदार कार्यक्रम सादर करणारे देखील पाटकरच.

आता पाटकरसाहेब आपल्यात नाहीत पण दुःख एवढंच वाटतं की आजपर्यंत अनेक पार्लेकरांना ज्या व्यक्तींनी भरभरून दिलं अशा पाटकर साहेबांचं अंत्यदर्शनही घेता आलं नाही.

पाटकर साहेब... पार्लेकरांना तुम्ही फसवलंत... पण तरीही...

तुमची आठवण एका दिव्याच्या ज्योतीसमान प्रत्येक पार्लेकराच्या मनात सदैव तेवत राहील.

जेष्ठ रंगकर्मी चंद्रकांत मेहेदळे कालवश

समस्त पार्लेकरांतर्फे
विनम्र आदरांजली

रंगभूमीवरील लोकप्रिय व जेष्ठ कलाकार चंद्रकांत मेहेदळे यांचे ३० मे रोजी वृद्धापकाळाने निधन झाले. १९७० पासून ते रंगभूमीवर कार्यरत होते. लेखन, दिग्दर्शन, अभिवचन अशा विविध माध्यमातून त्यांनी नाटक रसिकांपर्यंत पोहोचवले. लो.सेवा संघाच्या सांस्कृतिक विभागाचे अध्यक्षपद त्यांनी भूषविले होते. संस्थेच्या गणपती उत्सवातील नाट्य दिग्दर्शनातील त्यांचा उत्साह वाखाणण्याजोगा असे. अनेक लोकप्रिय अभिवाचनाच्या कार्यक्रमांच्या निवडीत आणि दिग्दर्शनात त्यांचे मार्गदर्शन मोलाचे असे. राज्य नाट्य, आयएनटी, मृगजळ अशा अनेक महत्त्वाच्या नाट्यस्पर्धांचे परीक्षकपद त्यांनी भूषविले होते. व्यावसायिक आणि हौशी रंगभूमीवर ते लीलया वावरले आणि मालिका, नाट्य आणि चित्रपट अशा तीनही क्षेत्रात आपला ठसा उमटवला.

नाटक, अभिवचन, कथाकथन अशा विविध कार्यक्रमांच्या निमित्ताने चंद्रकांत मेहेदळे यांच्याशी जवळकीचे नाते असणाऱ्या प्रज्ञा भाटवडेकर यांनी त्यांच्या आठवणींना दिलेला उजाळा...

चंद्रकांत मेहेदळे.... आम्ही त्याला चंदू म्हणायचो.... सगळेच त्याला चंदू म्हणायचो. लहान मोठे कुणासाठी ते चंदूकाका होता. क्वचित कुणासाठी मेहेदळे. तरीही तो चंदूच होता. या नावासाठी तो परफेक्ट माणूस होता. मी त्याला नेहमी म्हणायचं " तुझ नाव दुसरं असूच शकणार नव्हत." इतक की त्याने नातवाला 'ए पांडुरंग' अशी हाक मारली की तो पण त्याला ए चंदूरंग अशी हाक मारायचा.

चंदू माझ्या भावाचा वर्गमित्र. माझ्यापेक्षा खूप मोठा वयानं, पण आमची अशी मैत्री जुळली की वयातला फरक कधी जाणवला नाही.

लो.सेवा संघाने नाट्यशाखा पुनरुज्जीवित केली तेव्हा आम्ही पु. लं. चं 'लटिके ना बोल' बसवत होतो. चंदूला नथोबाची भूमिका करायला मी गळ घातली. त्याला कॉन्फिडन्स नव्हता. पण मी हट्ट केला. पण काही दिवसांनी आमचा दिग्दर्शक पळून गेला. मग सगळेच कच खायला लागले. नाटक होईल की नाही याची शंका होतीच. मी चंदूला म्हटलं तू डायरेक्ट कर. हो ना करता करता त्याने कबूल केलं आणि प्रयोग असा रंगला म्हणता. चंदूला नवजीवन मिळालं. तेव्हापासून आमची मैत्री झाली.

गेल्या साडे-तीन दशकांहून जास्त पार्ल्यात वास्तव्य असलेल्या, आंतरराष्ट्रीय कीर्तीच्या भूलतज्ञ, 'हृदयस्थ' सारख्या अनोख्या साहित्यकृतीच्या जनक आणि अनेक सामाजिक आणि शैक्षणिक संस्थांशी निगडित व्यक्तिमत्व म्हणून डॉ. अलकाताई मांडके सर्व पार्लेकरांना सुपरिचित आहेत. डॉ. नीतू मांडके नावाच्या झंझावाताच्या सहचारिणी आणि त्यांच्या देदिप्यमान वैद्यकीय कारकिर्दीच्या तितक्याच तोलामोलाच्या साथीदार असलेल्या अलकाताई, आपली एक स्वतंत्र ओळखही राखून आहेत.

अलकाताईचा जन्म कोल्हापूरच्या अतिशय सज्जन अशा पडळकर कुटुंबातला. सख्खे, चुलत अशा मोठ्या एकल पडळकर कुटुंबाचे व्यवच्छेदक लक्षण म्हणजे शिक्षणाची प्रचंड आवड आणि त्यांतही गणित आणि शास्त्र ह्या विषयांवर विशेष प्रेम. वडील आधी जयसिंगपूर आणि त्यानंतर कोल्हापूरमध्ये नोकरी निमित्ताने होते. बँकेतील नोकरीबरोबरच ते राजाराम कॉलेजात प्राध्यापक म्हणूनही काम करत होते. त्यानंतर, कोल्हापूरपासून जवळच असलेल्या उगार साखर कारखान्यात सेक्रेटरी म्हणून ते रुजू झाले आणि अलकाताईचे शालेय शिक्षण ह्याच गावात पार पडले. अलकाताईना खेळाची विशेष आवड होती आणि शाळेत असताना, अॅथलेटिक्स मध्ये आंतर-शालेय आणि नंतर जिल्हा आणि राज्य पातळीवर अनेक स्पर्धांमधून त्यांनी आपली छाप पाडली होती.

वडिलांकडून त्यांना फक्त शिक्षणाचेच संस्कार नाही मिळाले तर देशप्रेमाचे बाळकडूसुद्धा मिळाले. त्यांनी सांगितलेली एक आठवण आपल्याला त्यांच्यावर झालेल्या संस्कारांबद्दल बरेच काही सांगून जाते. भारत-चीन युद्धाच्या वेळची ही आठवण आहे. शाळेत सरकारतर्फे मदतीसाठी आवाहन करण्यात आले. नाहीतरी, कपाटाचीच धन असलेल्या आपल्या सोनाच्या बांगड्या आपण देशार्पण कराव्यात असे अलकाताईंनी ठरवले आणि तसे त्यांनी आपल्या वडिलांना सांगितले. वडील एवढेच म्हणले, "तू, तुझ्या स्वकमाईचे काहितरी अर्पण करणे अपेक्षित आहे, मी दिलेल्या बांगड्या तू देणे उचित होणार नाही. तू एक काम कर, पुढले दहा दिवस जेवणात तूप घेऊ नकोस. त्यामुळे वाचलेले पैसे मी तुला देतो, ते तू शाळेत जमा कर." या घटनेचा खोलवर परिणाम झाला. दान हे स्वकमाईतून द्यायचे असते हा संस्कार अलकाताई आजवर पळत आलेल्या आहेत.

शालान्त परीक्षेत, खेळाडू असलेल्या अलकाताईकडून, गुणांच्या दृष्टीने, स्वतः अलकाताईसकट घरातल्या कोणाच्याच फारश्या अपेक्षा नव्हत्या, पण त्यांचे गुण बघितल्यावर सर्वांनाच आश्चर्याचा सुखद धक्का बसला, कारण नुसतेच उत्तम गुणांनी नव्हे तर चक्र शाळेत दुसऱ्या नंबराने त्या शालान्त परीक्षा उत्तीर्ण झाल्या होत्या. नैसर्गिक ओढा हा गणित आणि शास्त्र ह्या विषयांकडे असल्याने, पुढील शिक्षण शास्त्र शाखेतच घ्यायचे नक्की झाले आणि त्याप्रमाणे पुण्यातल्या अग्रगण्य अशा फर्ग्युसन कॉलेजात प्रवेश घेतला. उगारसारख्या खेडेगावातून अचानक पुण्यासारख्या शहरात आल्यामुळे पहिले वर्षे जरी जरा जड गेले तरी लगेचच सावरून पुढल्या वर्षी आपल्या हुशारीची चुणूक परत एकदा स्वतःला आणि इतरांना दाखवत, दिमाखात पुण्याच्या बी.जे. मेडिकल कॉलेजात प्रवेश मिळवून, वैद्यकीय

लक्षवेधी-
डॉ. अलका मांडके

शिक्षणाला सुरुवात केली. पहिल्या दिवशीच कॉलेजच्या डीन ना आपल्या स्पष्टवक्तेपणाची झलक दाखवणारा पुण्याचाच नित्यनाथ मांडके लक्षात राहिला आणि पुढील वर्षभरात खेळानिमित्ताने ती ओळख वाढून त्याचे रूपांतर प्रेमात कधी झाले कळलेच नाही.

मेडिकल शिक्षण हा मारुतीच्या शेपटासारखा लांबत जाणारा प्रकार आहे. आधी बेसिक डिग्री, मग पोस्ट ग्रेज्युएशन आणि पुढे स्पेशलायझेशन असे बरेच वर्षे चालणारा! त्यामुळे सर्व शिक्षण पूर्ण व्हायची वाट न बघता पोस्ट ग्रेज्युएशन नंतर अलकाताई डॉ. नीतू मांडके यांच्याशी विवाहबद्ध झाल्या. प्रचंड बुद्धिमान आणि तेव्हाच आक्रमक स्वभावाच्या डॉ. मांडक्यांबरोबर संसार करायचा म्हणजे वादळाला कवेत घेण्याचा प्रकार होता. अलकाताईना तर, त्यांच्या पहिल्या भेटीतच त्यांच्या सासूबाईंनी सांगितले होते की, माझा मुलगा आपले तेच खरे करणारा आहे आणि एकदा एखादी गोष्ट ठरवल्यावर तो कोणाचेही ऐकत नाही. पण हे कठीण भासणारे व्रत, अलकाताईंनी नुसतेच स्वीकारले नाही तर ते पूर्णपणे यशस्वीही करून दाखवले. अर्थात, दोघांच्याही परस्परांवर असलेल्या प्रेमांमुळे हे शक्य झाले ह्यात शंकाच नाही. त्यांच्या सहजीवनाचा संपूर्ण आलेख त्यांनी लिहिलेल्या "हृदयस्थ" ह्या पुस्तकात अतिशय सुंदर रीतीने आलेला आहे, पण मला काही ठळक गोष्टींचा इथे उल्लेख करावासा वाटतो.

अलकाताई मुळात अतिशय लाजऱ्या, स्वतःच्या गुणांबद्दलही विश्वास नसल्यासारख्या होत्या, पण डॉक्टरांना त्यांच्याबद्दल पूर्ण विश्वास होता आणि त्यामुळेच अलकाताईनासुद्धा आत्मविश्वास आला आणि पोस्ट ग्रेज्युएशनमध्ये संपूर्ण युनिव्हर्सिटीत पहिल्या येण्यापासून ते नंतरच्या आयुष्यात वेगवेगळी पदे भूषवण्यापर्यंत त्यांना त्याचा फायदा झाला. अलकाताईंनी, तीन लहान मुलांना घेऊन परदेशातून मोठ्या लेकीच्या शिक्षणासाठी, एकट्याने भारतात परत आल्यावर, जवळपास एक वर्षभर अत्यंत प्रतिकूल अशा आर्थिक चणचणीचा काळही पहिला आणि डॉक्टरांनी बाळासाहेब ठाकर्यांची यशस्वी शस्त्रक्रिया पार पाडल्यानंतरचा प्रसिद्धीचा आणि आर्थिक वैपुल्याचा काळही अनुभवला. डॉक्टरांच्या उत्तुंग स्वप्नांचा मागोवा त्यांच्याबरोबर तेव्हाच जिद्दीने घेतला. त्यांना, आर्थिक अडचणींचा कधीच त्रास जाणवला नाही, थोडासा सल असलाच तर कदाचित मुलांना जास्त वेळ देता आला नाही हाच असेल.

आजही त्या कोकिळाबेन रुग्णालयाच्या अॅनेस्थेशिया विभागाच्या मानद प्रमुख म्हणून कार्यरत आहेत. अनेक, सामाजिक आणि शैक्षणिक संस्थांना त्यांची भरीव मदत आणि आधार आहे. दोन्ही मुली डॉक्टर तर मुलगा रोबोटिक इंजिनिअर असून आपापल्या कार्यक्षेत्रात मग्न आहेत. आयुष्याचे सार सांगताना त्या म्हणाल्या, " आपल्या आधारासाठी, जवळच्या कुटुंबातल्या निदान दहा माणसांची मजबूत साखळी असावी आणि जमले तर आपण आणखी शंभर जणांचा आधार बनावे ह्यासारखे सुख नाही. कुणाच्याही बोलण्या-वागण्याचा त्रास करून न घेता, प्रत्येकाचा आपापला दृष्टिकोन असतो असे मानून चांगल्या मनाने आपण पुढे वाटचाल करत राहणे, हेच समृद्ध जीवन!"

- दीपक आचार्य
९८३३०२५२२७

कोरोना - नव्या जगासाठी नव्या संधींची पहाट

एखाद्या संकटाचा पहिला आघात ओसरला आणि वास्तवाची जाणीव जरा डोळसपणे केली की त्या संकटाचे एखाद्या संधीत रूपांतर होऊ लागते. कोरोनाच्या बाबतीतही असेच झाले आहे. कोरोनाने जगभर हाहाःकार जरूर माजवला पण जसजसे जगाने कोरोनाला स्वीकारले आणि लक्षात आले की हा पाहुणा काही इतक्यात जाणारा नाही. तेव्हा याच्या सोबत जगत जर नवीन जग जगायचे असेल तर काय काय करायला लागेल याचा आढावा घेताना लक्षात आले कोरोनाने अनेक नवनवीन संधी उपलब्ध करून दिल्या आहेत.

शैक्षणिक, औद्योगिक, सेवा आणि अनेक क्षेत्रांसाठी या संधी निर्माण झाल्या. कोरोनाने माणसाला माणसापासून दूर ठेवायचे ठरवले आहे तेव्हा आपोआपच हे अंतर कमी करायला तंत्रज्ञान मदतीला धावून आले. डेटा, क्लाउड टेक्नॉलॉजी आणि यांत्रिक संज्ञा म्हणजेच आर्टिफिशियल इंटेलिजन्स वापरून या नव्या जगात जगायला आज अनेक मार्ग शोधावे लागत आहेत आणि यामुळेच माहिती आणि तंत्रज्ञान क्षेत्रातील कंपन्यांना अचानक आपली वर्षांच्या सुरवातीला ठरवलेली तंत्रज्ञानाची धोरणे बदलत या नवीन जगाला उपयोगी अशा सेवा उपलब्ध कराव्या लागल्या आहेत. माहिती आणि तंत्रज्ञान क्षेत्रातल्या बहुतांशी कंपन्या आज या संकटाचा सामना करायला नवनवीन पर्याय, नव्या सुविधा उपलब्ध करत आहेत आणि याच आर्थिक स्वोताच्या संधी असणार आहेत.

आज आपण अनेक शाळांचे वर्ग ते छंदवर्ग हे झूम, मायक्रोसॉफ्ट मिटींग किंवा त्या पठडीतले सॉफ्टवेअर वापरून चालू झालेले बघत आहोत. आजच्या घडीला हे

सर्व फुकट किंवा चाचणीसाठी काही काळ फुकट या तत्वावर आहे, पण हे कायमचे फुकट राहण्याची शक्यता नाही. नव्या युगातले हे आभासी जग कसे असेल याची ही एक झलक आहे. या लॉकडाऊनच्या दुनियेत जेव्हा सर्वांनाच घरी बसण्याचे आदेश आहेत तेव्हा काही जटील प्रश्न निर्माण झाले आहेत. यातला मुख्य म्हणजे अर्थव्यवस्थेचा कणा असलेले औद्योगिक क्षेत्र आज कसे पुन्हा कसे पायावर उभे करायचे याचा. औद्योगिक क्षेत्रात

मागणी ही साखळी तत्वावर असते. उदाहरणार्थ एखाद्या पोलाद उत्पादन कंपनीचे उत्पादन हे त्यांचे प्रमुख ग्राहक असलेल्या ऑटोमोबाईल, बांधकाम आणि रेल्वे या प्रमुख उद्योगातल्या मागणीवर अवलंबून असते. आज हे तिन्ही उद्योग लॉकडाऊनमुळे जवळजवळ ठप्प आहेत तेव्हा सहाजिकच पोलाद उत्पादन घटले आहे. काही कंपन्यात उत्पादन तयार आहे पण स्थानिक बाजारपेठ नाही आणि निर्यात करायला वाहतूकव्यवस्था कोलमडली आहे म्हणून तयार साठा पडून आहे तर काही ठिकाणी कच्च्या मालाचा पुरवठाच अडकला असल्याने कारखाने ठप्प आहेत. सप्लाय चेन मॅनेजमेंटच्या भाषेत सांगायचे तर आज इनबाउंड (कच्चा माल पुरवठा) आणि आऊटबाउंड (तयार मालाची वाहतूक) लॉजिस्टिक्स हे चांगलेच बिघडले आहे.

या लॉकडाऊनने बऱ्याच औद्योगिक कंपन्यांना बऱ्याच गोष्टी शिकवल्या ज्या त्यांच्या इतिहासात कधी घडल्या नव्हत्या. वर्किंग फ्रॉम होम म्हणजेच घरून काम करणे हे जरी माहिती तंत्रज्ञान क्षेत्राला नवीन नसले तरी असंख्य औद्योगिक, औषधनिर्मिती, ऑटोमोबाईल, मिडिया आणि अनेक क्षेत्रात सर्वस्वी नवीन होते. आपल्या नेहमीच्याच ग्राहकांना या परिस्थितीशी जुळवून घ्यायला मदत करायला बहुतांशी माहिती तंत्रज्ञान कंपन्या इथे पुढे सरसावल्या. वर्किंग फ्रॉम होम करणाऱ्यांसाठी कॉम्प्युटरची सोय करणे, आपल्या कंपनीच्या नेटवर्कशी जोडायला सुरक्षित जोडणी करणारी सॉफ्टवेअर उपलब्ध करून देणे, जी लोक आपले खाजगी संगणक कंपनीच्या नेटवर्कला जोडत आहेत त्यांच्यासाठी कुठचाही डेटा गळती न होण्यासाठी किंवा कुठचाही आगंतुकाला सिस्टीम हॅक न करता येण्यासाठी सायबर सिक्युरिटीचे कवच देणे या सेवा तातडीने उपलब्ध करून देण्यात आल्या. यामुळे आपल्या ऑफिसशिवाय ऑफिसच्या संगणकासारखे लोकांना घरबसल्या काम सुरु करता आले. घरबसल्या मिटींग्स घेता येऊ लागल्या, घरून काम करताना जी एकटेपणाची भावना असते किंवा "हे कसे शक्य आहे?" या प्रश्न वारंवार स्वतःला पडू शकतो. या परिस्थितीत आपल्या कर्मचाऱ्यांचे मानसिक संतुलन जपणेही गरजेचे असते. यासाठी कंपन्यांचे मनुष्यबळविकास विभाग आयोजित करत आहेत.

जसे कर्मचाऱ्यांना या नव्या परिस्थितीशी जुळवून घ्यावे लागत आहे तसेच कंपन्यांनाही जुळवून घ्यावे लागत आहे. या परिस्थितीसाठी किंवा अशी परिस्थिती पुढे पुन्हा आली तर आपल्या उद्योगात कमीतकमी बाधा

येऊन काम कसे चालू राहिले पाहिजे यासाठी 'बिझनेस कंट्युनिटी' शी निगडित सोल्युशन्स घेणे आज या कंपन्यांना क्रमप्राप्त झाले आहे. त्याचप्रमाणे 'माझी सप्लाय चेन मला पूर्ण दिसली पाहिजे जेणेकरून कुठे माल अडकला आहे याचे मला ज्ञान घेऊन कारवाई करता आली पाहिजे' यासाठी विविध सप्लाय चेन सोल्युशन्स या बाजारपेठेत आली.

आता लॉकडाऊन हळूहळू कमी होईल. बहुतांशी कंपन्यांना वेध लागलेत ते पुन्हा आपले कारखाने, ऑफिसेस माणसांनी भरून पाहण्याचे! पण जरी लॉकडाऊन उठला तरी लगेच काही सगळे पूर्ववत होणार नाही. किंबहुना जोपर्यंत कोरोना आहे तोपर्यंत प्रत्येकाला मास्क वापरावा लागेल आणि सोशल डिस्टेंसिंग राखावे लागेल. मास्क कुणी घातला नाही किंवा दोन कर्मचारी अंतर राखत आहेत का हे बघायला आज व्हिडीओ अॅनालिटिक्सचा वापर चालू आहे तेव्हा इथे पुन्हा माहिती आणि तंत्रज्ञान क्षेत्राला खूप नवनवी कामे मिळत आहेत.

इतके दिवस आपण कोरोनानंतरचे जग म्हणत होतो पण आता आपल्याला कोरोनाबरोबरच रहायला शिकायचे आहे हे कळल्यावर त्या नवीन जगात पुन्हा नव्या आशा निर्माण करायला जगायचे नवे मार्ग प्रस्थापित करावे लागणार आहेत आणि इथेच रोजगाराच्या नवनवीन संधी कोरोना उपलब्ध करून देत आहे. एखाद्या मास्क शिवणाऱ्या छोट्या कारखानदारापासून प्रचंड उलाढालीच्या औद्योगिक कारखान्यापर्यंत सर्वांनाच या कोरोनाशी जुळवून घ्यावे लागणार आहे आणि यातच रोजगाराचे नवे पर्याय पुढे येणार आहेत.

- निमिष वा. पाटगांवकर
९८७०४६९९९३

दर महिन्याप्रमाणे पूर्ण लांबीच्या चित्रपटांऐवजी पुढच्या काही लेखांमधून तुम्हाला काही निवडक शॉर्ट फिल्मबद्दल सांगावसं वाटतंय.

अनुकूल

योग्य काय, अयोग्य काय याचा निवाडा कोण करणार, माझ्यासाठी जो धर्म आहे तो दुसऱ्यासाठी अधर्म होऊ शकतो का अशा अनेक सनातन प्रश्नांभोवती फिरणारी 'अनुकूल' ही 22 मिनिटांची लक्षवेधी शॉर्ट फिल्म यु ट्यूबवर उपलब्ध आहे. मोठमोठ्या कारखान्यांमध्ये मानवी हस्तक्षेप दिवसेंदिवस कमी करणारी अवाढव्य यंत्रे आता माणसाचं रूप घेऊन त्याच्या दैनंदिन गरजा पूर्ण करणारे अत्यंत कार्यक्षम मदतनीस म्हणून विकसित जगात रुढायला लागले आहेत. यंत्रमानव आणि हाडामांसाचा माणूस यांचे साहचर्य हीच या फिल्मची मध्यवर्ती संकल्पना आहे.

नजिकच्या भविष्याचं प्रतिबिंब वाटणारी ही मूळ कथा लिहिली गेली 1976 साली. भारतीय चित्रपटसृष्टीवर ज्यांनी आपल्या प्रतिभेची मोहर उमटवली ते सत्यजित रे या कथेचे लेखक आहेत. पंचेचाळीस वर्षांपूर्वी त्यांना सुचलेलं हे 'कपोलकल्पित' कथाबीज त्या काळी वाचकांनी कसं स्विकारलं असेल त्याचा अंदाज लावता येणार नाही. पण हा विषय

आजच्या काळाला इतका सुसंगत आहे की या गोष्टीचं राहून राहून आश्चर्य वाटतं.

औद्योगिकरणाच्या मुळाशी असलेली कामगार आणि यांत्रिकीकरणाला संघर्षाची पार्श्वभूमी अनेक स्तरावर या लहानशा फिल्ममध्ये दाखवण्यात आली आहे. ही कथा फिरते तीन मुख्य पात्रांभोवती. अनुकूल (परब्रत चट्टोपाध्याय) हा यंत्रमानव, निकुंज चतुर्वेदी (सौरभ शुक्ला) हा त्याचा मालक आणि रतन (खराज मुखर्जी) हा मालकाचा भाऊ. निकुंजने घरकामासाठी अनुकूलला विकत आणलेलं आहे. रोबो म्हटल्यावर आपल्या मनात जी प्रतिमा दिसते त्याच्या पूर्णपणे विरुद्ध असा हा अनुकूल आहे. हुबेहुब माणसासारखी देहयष्टी, कदाचित जास्तच निरागस आणि शांत भाव असलेला चेहरा, माणसाप्रमाणेच कपडे घालणारा आहेच पण त्याला विचारशक्तीदेखील आहे. त्याच्या बाबतीत झोपेचा प्रश्न येत नसल्याने तो अखंड कुठल्या ना कुठल्या कामात गुंतलेला आहे. निकुंज हिंदीचा शिक्षक असल्याने त्याच्याकडे भरपूर पुस्तकं असतात. घरात पाऊल टाकल्यावर तिथे सर्वत्र पसरलेली पुस्तकं पाहून अनुकूलला मनापासून आनंद होतो. मोकळा वेळ तो वाचनात घालवायला लागतो. इतकंच नाही तर गीतेतील स्वधर्माची संकल्पना निकुंजकडून समजूनही घेण्याचा प्रयत्न करतो. विरोध त्या विचारशक्तीशी तो भावनांची म्हणजेच मनाची सांगड घालू शकतो का की त्याला 'बुद्धी' देणारा माणूस त्याच्या भावनांचा ताबा घेऊ शकतो का, हे प्रश्न या शॉर्ट

फिल्मच्या अखेरीस प्रेक्षकांवर सोडलेले आहेत.

कहानी या चित्रपटामुळे सर्वांच्या लक्षात राहिलेल्या सुजाय घोष याने 'अनुकूल'चे दिग्दर्शन केले आहे. भविष्यातील तंत्रज्ञानाच्या आक्रमणाला नस्वीकारणाऱ्यांच्या, त्याच्याशी जुळवून न घेणाऱ्यांच्या अस्तित्वापुढे भलेमोठे प्रश्नचिन्ह उभे करून ही शॉर्ट फिल्म संपते.

रोगन जोश

काही वर्षांपूर्वी मोठ्या पडद्यावरून टिव्हीच्या छोट्या पडद्याकडे अनेक मोठमोठे कलाकार वळल्याचे चित्र दिसत होते. त्याचप्रमाणे आता मोठ्या चित्रपटांबरोबरच शॉर्ट फिल्मसकडे अनेक गुणी कलाकारांचे लक्ष जात आहे. जास्तीत जास्त अर्धा तासाच्या या फिल्मस मोबाइलवर बघणे सोयीचे असल्याने यांना मोठ्या प्रमाणावर प्रेक्षकवर्गही लाभत आहे.

12 वर्ष उलटून गेली तरी मुंबईवरच्या दहशतवादी हल्ल्यांच्या आठवणीने अंगावर काटा येतो. त्या प्रसंगात उद्गस्त झालेल्या मृतात्म्यांच्या कुटुंबियांना 'रोगन जोश' ही फिल्म समर्पित केलेली आहे.

संजीव विग या तरुण दिग्दर्शकाची ही कलाकृती अनेक दृष्टीने वैशिष्ट्यपूर्ण ठरली आहे. फिल्मफेअर बेस्ट शॉर्टचा पुरस्कार या फिल्मने पटकावला आहे. ताज हॉटेलमधील सुप्रसिद्ध शेफ विजय (नसिरुद्दीन शहा),

माणसे होऊनी भेटू पुन्हा!

आता लॉकडाऊनला सुमारे साठ दिवस पूर्ण झाले. या काळात मी रोज किमान दोनतीन फोन करतो. कामासाठी नाही, तर सहजच. आणि ते पण वेगवेगळ्या मित्रांना. असे या साठ दिवसात मी सुमारे दीडशे फोन केलेले आहेत.

एक तर मोबाईलमधले फोनकॉल्स जवळपास फुकटच मिळतात. आणि कितीही वेळ बोलता येते. माल मला आलेल्या फोनचीची संख्या मोजली, तर ती पंचवीस-तीसही भरत नाही. म्हणजे सुमारे दोन दिवसाला एक फोन मला येतो.

मी विचार केला, की हे असे का होत असावे? मी जरा माणसांच्या बाबतीत संवादामध्ये जास्तच उत्साही आहे. पण इतर लोक आपल्याला का फोन करत नसावेत?

उत्सुकता म्हणून मी दहावीस मित्रांना फोन करून विचारणा केली की, 'या साठ दिवसात तुम्ही किती जणांना फोन केले आणि तुम्हाला किती जणांचे फोन आले?' आश्चर्य म्हणजे या सगळ्या जणांनी सांगितले की, 'नातेवाईक आणि कामाची माणसं सोडून त्यांनी साठ दिवसात दहा-पंधरा मित्रांशिवाय इतर फोन केले नाहीत'.

मला आश्चर्याचा धक्का बसला. खरंतर आपण या साठ दिवसात पूर्णपणे रिकामे आहोत. आपण इतरांशी संवाद साधायला एका दिवसात सुमारे तासभर काढायला काहीच हरकत नाही. इतरवेळी आपण अनेक फोन करत असतो मग ह्या लॉकडाऊनच्या काळात इतका वेळ हाताशी असताना आपण लोकांना का फोन करत नाही? काय कारण असतील याची?

दिलखुलास

एक कारण असं वाटतं की आपली मनस्थिती! मनस्थिती चांगली असण्यासाठी भोवतालचं वातावरण कारण असतं. भोवतालचं वातावरण उत्साही असेल तर आपण देखील रसरशीत असतो. बाहेरचं वातावरण चांगलं नसेल तर आपणही उदास असतो. आता कदाचित असं झालं असावं रोजच्या रोज जगभरात कोरोनाच्या मृत्यूच्या बातम्या सर्व मराठी चॅनल घरी ओततात, आपल्या परिसरात याला कोरोना झाला, त्याला कोरोना झाला, या बातम्यांनी आपल्याला काळजी वाटते. याशिवाय ज्यांना कोरोना नव्हता, परंतु या साठ दिवसांत त्यांचा मृत्यू झाला, असेही लोक आपल्या जवळपासच्या माहितीत असतात.

या साठ दिवसात माझ्याच पाचसहा मित्रांचा किंवा नातेवाईकांचा दुर्दैवी मृत्यू झाला. त्यांना कोरोना नव्हता. ते अकस्मात गेले. कदाचित मरणाअगोदर त्यांनाही ही या सगळ्या परिस्थितीत उदासवाणे वाटत असेल. तर

सांगायचा मुद्दा हा, की भोवतालच्या वातावरणामुळे आपल्याला कोणाला फोन करण्याची इच्छा उरली नसेल.

फोन न करण्याचं आणखी एक कारण म्हणजे आता वर्तमानपत्र येत नाहीत किंवा लोक घेत नाहीत किंवा घरीच मोबाईल वरती पीडीएफ फाईल वाचतात. त्यामुळे सकाळची आन्हीकं उरकल्यावर पूर्वीप्रमाणे वर्तमानपत्रांचे वाचन एक दीड तास होत नाही.

आताही लोक सकाळी उठल्यानंतर सर्वप्रथम मोबाईल हातात घेऊन व्हॉट्सअॅपवरचे मेसेजेस वाचतात. त्यातले बहुतेक मेसेजेस म्हणजे सुविचार, किंवा 'गुडमॉर्निंग मेसेजेस' असतात. किंवा टिकटॉक व्हिडिओ किंवा सिनेमातली गाणी किंवा राजकारणावर भाष्य करणाऱ्या पोस्ट वाचण्यातच लोकांचा सर्वसाधारण एकदीड तास जातो. आता आपण या व्हॉट्सअॅपवर अमुक-तमुक माणसाची आज पोस्ट वाचलेली आहे मग त्याच्याशी बोलायला कशाला पाहिजे? असाही लोक विचार करत असावेत.

त्यामुळे समोरच्या माणसाची चौकशी व्हॉट्सअॅपवरच थोडक्यात केली, की फोनवरच्या दीर्घ संभाषणाला फाटा देता येतो, हे लोकांना कळून चुकलंय. सोशल मीडियाची ही लिखित संभाषण किंवा संवाद तोडायची (disengagement) ताकद प्रचंड आहे. त्यामुळेही लोकं फोन करणं टाळत असतील.

काहीवेळा असंही होतं, की व्हॉट्सअॅपवर कोणा परिचिताचा, नातेवाईकाचा, मित्राचा फोन येतो, मी आनंदाने उचलतो तर समोरची व्यक्ती म्हणते, 'अरेच्या फोन लागला का? मी मेसेज पाठवणार होतो, सॉरी हं!' असं बोलून फोन बंद होतो. मी मनात म्हणतो, 'अरे

आपल्या 65 व्या वाढदिवसाच्या घरगुती पार्टीसाठी स्वतःच्या हाताने, अत्यंत निगुतीने रोगन जोश नावाचा प्रकार बनवत आहे. गरजेपेक्षा दोन मिनिटं जरी जास्त वेळ मटण शिजलं तर पदार्थ कसा पार बिघडतो असं तो पत्नी फिरोझाला (अवंतिका आकेकरकर) पटवून देताना दिसतो. एकूणच वेळेच्या बाबतीत विजय अतिशय जागरूक असल्याचं जाणवतं. हे दोघेजण, मुलगा वरुण (भुवन अरोरा) आणि त्यांचा कौटुंबिक मित्र झाकिर (शिशिर शर्मा) व त्याची तरुण मैत्रीण प्रिती (श्रीस्वरा) अशी मोजकी मंडळी जेवायला एकत्र आलेली आहेत. डायनिंग टेबलवर त्यांचे हास्यविनोद चालू आहेत, पण त्यातही एक अस्वस्थ करणारा तणाव वातावरणात सतत जाणवतोय. विशेषतः बापलेकांत!

पहिल्या शॉटपासून नोंदवण्यात आलेले बारीक तपशील, सूक्ष्म संदर्भ, संवादातल्या खाचाखोचा ह्या सगळ्यांचा शेवटी उलगडा होतो.

17 मिनिटांच्या या शॉर्ट फिल्ममध्ये पहिली दहा बारा मिनिटं अशीच रेंगाळत जातात. आणि अचानक दरवाज्याची बेल वाजते. इथून पुढचा सगळा प्रवास कथेला संपूर्ण कलाटणी देणारा ठरतो.

इथे तुमचं लक्ष जरा जरी विचलित झालं तरी मनात गोंधळ उडण्याची शक्यता आहे. यु ट्यूबवर पाच मिनिटं मागे जाऊन पुन्हा सगळा घटनाक्रम पाहण्याची सोय अशा वेळी खूप मोलाची वाटते.

नसिरुद्दीनसकट सगळ्याच कलाकारांचा अभिनय आणि संवादफेक उत्तम जमल्यामुळे ही काहिशी थरारक म्हणतायेईल अशी 'रोगन जोश' तुम्हालाही नक्की आवडेल.

- चित्रा वाघ

९८२९९६९३६

चुकून फोन लागला हे मान्य. पण दोन मिनीटं जरा खुशालीचं बोलला असतास, तर काय बिघडलं असतं का?' इतका हा सगळा तुटकपणाचा मामला झालाय. विसंवाद नाही, पण उत्साहवर्धक संवादही नाही. तुसडेपणा नाही, पण फटकून वागणं वाटावं, इतका तुटकपणा, अलिप्तता आहे.

हा फोन न करण्याचा वेळ वाचन, लेखन वगैरे उपयुक्त कारणांसाठी लोकं वापरत असतील, हीदेखील शक्यता एकूण कमीच आहे. लॉकडाऊनमुळे घराबाहेर पडणं, व माणसं भेटून ऐसपैस गप्पा मारणंही बंद झालं आहे.

लॉकडाऊन लवकरच संपेल, कोरोनाही कधीतरी संपेलच. पण माणसांचं हे तुटलेपण, संवादाचं विलगीकरण संपलं तरच पूर्वीसारखं रसरशीत, चैतन्यपूर्ण, मजेदार जीवन जगायला मिळेल असे वाटते ! एकमेकांची सुखदुःख, वेदना, आनंद, स्वप्न, प्रश्न, व संभाव्य उत्तर किंवा तोडगे याची सशक्त, स्वखुशीने देवाणघेवाण झाली तरच आयुष्यात मजा आहे. आजुबाजूचे सगळे आहेत, म्हणून तर माझ्या जीवनाला अर्थ आहे.

लॉकडाऊन नंतर हा संवाद पुन्हा पूर्वीसारखाच सुरू होऊ दे, व या चैतन्यशून्य, शारीर पातळीवरच्या जगण्याला काहीतरी अर्थ प्राप्त होऊ दे, एवढंच देवाकडे मागणं आहे...

मित्र म्हणा वा म्हणू नका

पण थोडेसे आस्थेने बोला

संकट सारे सरून जाऊ दे

माणसे होऊनी भेटू पुन्हा

- राजेंद्र मंत्री

९०२९३९८३२८

ओटी भरणं

बारसे

वाढदिवस

लग्न

सण समारंभ सुशोभित करण्यास लागणाऱ्या वस्तू मिळण्याचे एकमेव ठिकाण

उपलब्ध वस्तू व सेवा

- समई
- रांगोळी
- मुसळ
- दाराचे तोरण
- सूप
- घर सजावट / फुलांची सजावट
- डेकोरेटेड ट्रे
- रोवळी
- ज्वेलरी
- पायघड्या
- मोत्यांची / फुलांची मुंडावळ
- अंतरपाट
- शेला/उपरणे
- टोपी/फेटा
- पुणेरी/पगडी
- ओटीचा नारळ
- नोटांचा हार
- फुग्यांची सजावट
- ओटीचा रुमाल
- नथ
- रुखवत(लग्न/मुंज)
- नवरीची साडी
- मुंजीसाठी भिक्षावळीची साडी
- हिरवाचुडा
- देण्याघेण्याच्या वस्तू
- औक्षणाचे ताट
- केळीचे खांब

भाडे तत्वावर मिळणाऱ्या सेवा (नववारी साडी, धोतर, फेटा आणि पुणेरी पगडी)

टीम साजिरी

दीपा लेले-चेऊलकर : 98670 88877
रुपेश जानकर : 97735 65176
शोष : 91364 05267

Shop No.6, Pratham Building, Near Prathana Medical, Prarthana Samaj Road, Vile Parle (E), Mumbai - 400057

Mangesh Jambhekar
INSURANCE SPECIALIST

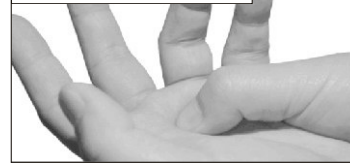
ALL INSURANCE SERVICES UNDER ONE ROOF

- Child Career Plan
- Daughter Marriage Plan
- Life Long Pension Plan
- Foreign Trip/Travel Insurance
- Health Insurance for Family
- Group Insurance
- Housing Society Insurance
- Workmen Compensation
- Accident Insurance
- Motor Insurance

Call Now : +91 98197 50955

सचिन जोशी यांचे विलेपार्ले (पूर्व) येथील सुजोक थेरपी मार्गदर्शन व उपचार केंद्र

ऑक्युपेशर

ट्रिस्ट थेरपी

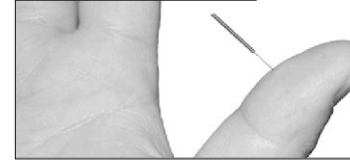

सांधेदुखी, पोटाचे आजार,
डायबेटीस, ब्लड प्रेशर,
किडनी स्टोन, गॉल स्टोन,
स्पर, मणक्यांचे आजार...

मॅग्नेट थेरपी

ऑक्युपंटचर

उपचार केंद्राची वेळ:
सोमवार आणि गुरुवार
सायंकाळी ५ ते ७

पत्ता: २, गगनगिरी अपार्टमेंट, पार्लेश्वर रोड, विलेपार्ले (पूर्व), मुंबई ४०००५७.

फोन : 26151550 / 9869376515 / 9769069441

GOLDEN GATE PROGRAMME

107 B, 1st Floor, Hemu Arcade, Vile-Parle (W), Mumbai - 400056
www.goldengatetoiit.co.in

ATTENTION

STD- X STUDENTS, (ICSE , CBSE, IGCSE, SSC) 2 YEAR GROUP TUITION PROGRAMME FOR

JEE MAIN AND JEE ADVANCED

Covering

JEE Main, JEE Advanced, BITSAT, MHT CET

- Chemistry : Dr. U.R. Kapadi
Ph.D., IIT (Bombay)
Prof. Tarun Ahirwar
B. Tech., IIT ISM Dhanbad
- Physics : Prof. Manoj Karmarkar
M.Tech., IIT (Bombay)
- Mathematics : Prof. Vinayak Antarkar
B.Tech., IIT (Bombay)

JEE MAIN AND MHT CET

Covering

XI, XII (H Sc) , MHT CET, JEE MAIN

- Chemistry : Dr. U.R. Kapadi
Ph.D., IIT (Bombay)
Prof. Pritam Panchal
M.Sc., IIT (Bombay)
- Physics : Prof. Devendra Verma
M.Sc. Physics
Manish Nadkarni
B.E., Mech (VJT)
- Mathematics : Prof. Vinayak Antarkar
B.Tech., IIT (Bombay)
Prof. C. B. Thite
B.Tech., IIT (Delhi)

Seminars / Entrance Tests / Counselling Sessions. CONTACT US : Prashant Sir : 7039679129 / 9004607404

Vyom Hypnotherapy and Wellness Centre संमोहन उपचार केंद्र

- ▲ निद्रनाश, हिस्टेरिया
- ▲ डिप्रेशन, स्ट्रेस, टेन्शन, OCD, SCHIZOPHRENIA, PHOBIA, ADHD
- ▲ सतत राग, चिडचिडेपणा, आत्महत्येचा विचार, नातेसंबंधांमधील समस्या
- ▲ व्यसन : दारू, सिगरेट, अमली पदार्थ, गुटखा

खास विद्यार्थ्यांसाठी

- ▲ परीक्षेची भीती व Tension
- ▲ वेळव्यवस्थापन (Time Management)
- ▲ ध्येयनिश्चिती व त्याकरिता मनाचे व्यवस्थापन
- ▲ Behavioural Issues

वरील समस्या तुम्हाला सतावत आहेत का ?

उमेश साने (Hypnotist)

ए/ ६०३, देवदेवेश्वर सोसायटी, तेली गल्ली क्रॉस रोड,
अंधेरी (पूर्व). मुंबई - ४०० ०६९.

भ्रमणध्वनी क्रमांक : ९७६९६ ९०२४१
९८६९२ ६२९९८

A NIKHIL PATWARDHAN INITIATIVE

FITNESS DIRECT
FOR HEALTHY & STRESS FREE LIFE

LETS
TRAIN WITH US @ YOUR HOME

OUR STRENGTH

YOGA FOR ALL AGE GROUP

- Pilates Naturally Cure :
Fat Burn Workout ■ Diabetes
Training for ■ Heart Disease
Corporate & NGO'S ■ Arthritis

ACUPRESSURE THERAPY

DIET TIPS

@ fitness_direct_

@ fitnessdirect

+91 98694 42723

+91 99306 06032